

Martinus Center Klint

VERDEN AKTUELT
2019

DEN ANDEN SIDE AF LIVET

© Martinus Institut 1981

Dette kompendium er omfattet af loven om ophavsret og må kun udprintes i enkelte kopier til dit eget private brug.

Du må også gerne tage en kopi i digital form, hvis det udelukkende sker til dit eget personlige brug.

Læs mere om Martinus Instituts information om beskyttelse og formidling af Martinus' værk på www.martinus.dk.

Læs mere om ophavsretsloven på www.retsinformation.dk.

DEN ANDEN SIDE AF LIVET

Vores bevidste forståelse af verden er for de flestes vedkommende begrænset til den fysiske side af livet. Åndsvidenskaben hævder, at den for os usynlige psykiske side er den primære side, der organiserer og opretholder den fysiske verden. Den er blandt andet nærværende som en elektrisk kraftkilde bag alt levende. Når vi taler om "den anden side", mener vi ofte døden. Martinus mener at søvnen er dødens lillebror, og at vi ved hjælp af vores natbevidsthed kan besøge "den anden side".

I vor tid accelerer forståelsen af, hvordan alt liv på jorden hænger sammen. Takket være økonomiske kriser og miljøforurening vågner vores forståelse for, at vi må se på helheden og alt livs forbundethed.

Vi mødes hver dag i foredragssalen kl. 11, hvor vi ser de herunder beskrevne videofilm. Derefter fortsætter vi ud i grupperne, hvor vi taler om videofilmenes emner set i et kosmisk perspektiv med baggrund i dette kompendiums tekster.

LÆSEPLAN

MANDAG.....	3
Et elektrisk univers	
TIRSDAG.....	9
Sandheden om søvnen	
ONSDAG.....	15
Jeg ser døde mennesker: Drømme og visioner hos døende	
TORS DAG.....	21
Fattigdom er ikke en mangel på karakter, det er en mangel på penge	
FREDAG.....	27
Greta og snemanden	

Til hver dag læses udvalgte tekster, som er valgt for at sætte filmene ind i et kosmisk perspektiv. Derudover er der spørgsmål, som har til formål at inspirere og vække til eftertanke og uddybende forståelse i gruppesamtalerne. Spørgsmålene er derfor oftest åbne og har ikke færdige svar.

Mandag

Et elektrisk univers

Præsentation: Engelsk tale og svensk tekst. 16 min.

Dr. Michael Clarage er aktiv i et uafhængigt forskningsinstitut i USA, Ronin Institute. Hans forskningsområde er rummet og at prøve at forstå elektricitetens rolle i samspillet mellem sole og planeter. Han mener, at kommunikationen og samspillet mellem disse himmellegemer ligner det, man ser i biologien, når man f.eks. studerer, hvad der sker inde i menneskets celler. Han mener derfor, at det er livsfunktioner, man studerer i rumforskningen.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

De kosmiske kræfter bag verdensgenløsningen – AS 1 – stk. 40.1-40.10, 40.15 (3)

DE KOSMISKE KRÆFTER BAG VERDENSGENLØSNINGEN

STK. 40.1 *Verdensgenløserne*

I menneskehedsens historie funkler store navne, hvis guddommelige glans efter årtusinders forløb endnu den dag i dag er lysende. Ja, nogle er endog så stærkt lysende, at de hver for sig endnu er millioner af menneskers åndelige ledestjerne. Disse endnu så stærkt lysende navnes ophav kender vi som "Buddha", "Kristus" og "Muhammed". Det er det åndelige lys, der åbenbares ved disse væsener, der danner fundamentet for de store verdensreligioner: "buddhismen", "kristendommen" og "islam". Forud for disse lysende væsener, som vi kender under begrebet "verdensgenløserne", har der eksisteret andre lysende eller vejledende væsener for menneskeheden. Igennem sådanne væseners kosmiske vejledning og føring i moral og væremåde er menneskeheden garanteret det store mål: at blive til menneskeheden i Guds billede efter hans lignelse.

STK. 40.2 *Verdensgenløsningens kosmiske impulser*

For mange mennesker er verdensgenløsningen og verdensgenløserne et mysterium. Vi skal her trække sløret til side og afsløre ver-

densgenløsningen og dens udøvere som identiske med et kosmisk, organisk Forsyn, der hinsides den fysiske verden overvåger, styrer og leder væsenernes forvandling fra dyr til menneske. Lige så længe jordens menneskehed har eksisteret, har dens mentalitet og væremåde været ført og formet af dette i form af verdensgenløsningen åbenbarede Forsyn. Dette Forsyn opretholdes og bæres af en kraft, der strømmer ind i vort mellemkosmos udefra. Det har således ikke sin rod eller sit virkelige ophav inden for vort mellemkosmos. Dets ophav kan derfor ikke være noget jordisk menneske eller noget som helst andet væsen inden for nævnte mellemkosmiske fysiske og åndelige verden. Kraften bag dette Forsyn eller verdensgenløsningen virker som kosmiske eller åndelige impulser, der i makrokosmiske formater gennemstrømmer menneskeheden.

STK. 40.3 *Planeten jorden som levende makrovæsen for mikrovæsener*

Da de forannævnte impulser er af makrokosmisk art, kan de kun have et makrokosmisk væsen til ophav. Og da vi har fået jordklodens fysiske og åndelige legeme til livsrum eller tilværelsesplan, kan kun jordkloden være direkte ophav til de nævnte makrokosmiske impulser. For at forstå verdensgenløsningens

impulser må vi her lære at indse, at jordkloden er et levende væsen, i hvis fysiske og åndelige område de jordiske mennesker og andre jordiske levende væsener befinder sig som mikrovæsener. Jorden er således vort makrovæsen. Dens organisme er vort livsområde, ligesom vor organisme er livsområde for vore mikrovæsener: organer, celler, molekyler osv. – Det er ikke vanskeligt at se, at jorden ikke udgør en livløs masse eller en død materie. Der forekommer inden for dens område ikke et eneste lille sted, ja, så lille som en synålspids, hvor der ikke forekommer bevægelse. Selv klipper og sten er forvandling underkastet og afslører således også bevægelse. Bevægelse er livets fornemste kendetegn. Jordens materier og bevægelser er yderst logisk organiseret. Ser vi på selve jordens samlede struktur og fremtræden, afslører den sig som et levende væsen. Gennem vandfordampningen og lufthavet foregår dens åndedræt. Vandene er dens blod. Dens ernæring er selve solstoffet, der stråler ind på den hele døgnet rundt og opretholder dens organiske liv. Hvordan ville det se ud, hvis ikke solen eksisterede? Jorden ville være en mørk og død verden, ville være et lig. Men jorden er ikke et lig. Den er en strålende og fuldkommen organisme for et levende væsen, samtidig med at den er en tilsvarende fuldkommen makroorganisme for myriader af mikrovæsener: mennesker og dyr samt plante- og minerallivsformer.

STK. 40.4 *Jordens bevidsthed som dens mikrovæseners åndelige verden*

Jordkloden har ikke blot en fysisk organisme, der er bolig for dens i fysisk materie inkarnerede mikrovæsener. Den har også en åndelig organisme ligesom alle andre levende væsener. Denne åndelige organisme udgør dens bevidsthed. Igennem den udløses dens vekselvirkning eller korrespondance med andre kloder, både inden for og uden for vort solsystem. Samtidig er denne dens bevidsthed eller åndelige organisme bolig for dens mikrovæsener i deres diskarnerede eller åndelige tilstand. Jordklodens bevidsthed og sjælelige struktur, der udgør dens åndelige organisme eller legeme, er således jordmenneskeheds åndelige verden. Med hensyn til dens liv i det mellemkosmos, den selv tilhører, og i hvilket den har sin dagsbevidste udfoldelse, kan dette til en vis grad opleves og erkendes igennem de forhold og livsbetingelser, der kommer til

udløsning i dens fysiske organisme, der er menneskeheds fysiske verden. Som fysisk organisme er den af en helt anden struktur end den jordmenneskelige organisme. Medens den jordmenneskelige fysiske organisme er beregnet som redskab for en helt fysisk aktivitet, er jordklodevæsenets fysiske organisme, altså den fysiske klode, kun beregnet som redskab for en mindre fysisk aktivitet. I jordklodevæsenets eget mellemkosmos er det allerede nået frem til den begyndende oplevelse af “den store fødsel”. Dets organisme er derfor en verden, der er under forberedelse til at blive skuepladsen for det totalt fuldkomne menneskerige, blive hjemstedet for mikrovæsener, der er blevet til mennesker i Guds billede efter hans lignelse. Og det er denne jordklodevæsenets begyndende store kosmiske oplevelse, der kaster sine refleksvirkninger eller åndelige impulser ind i jordmenneskeheds bevidsthedsskabelse og væremåde.

STK. 40.5 *Jordklodens tankeudveksling, åndelige område og mikrovæsenerne*

Jordens aktivitet er i en overvejende grad af åndelig eller kosmisk art. Jordkloden er forbundet med andre kloder eller verdener ved gensidige makrokosmiske tankeimpulser. Disse danner et stort, virksomt område af stråler og bølger omkring den fysiske klode. Bag dette område eksisterer jordens kosmiske organstruktur, dens overbevidsthed og underbevidsthed, dens grundenergiorganer, der danner dens bevidsthedsområde, dens åndelige og fysiske legeme. Disse to legemer danner altså henholdsvis vor åndelige og fysiske verden. I den åndelige verdens grundenergifsfærer har jordens diskarnerede væsener deres åndelige hjemsted. Herfra fødes de ind i den fysiske verden, og hertil går de tilbage ved den fysiske døds indtræden. De er hver især særligt knyttet til den sfære, hvis grundenergikombination de er udviklet til at være mest i kontakt med. Disse åndelige sfærer udgør mineralrigets åndelige område, planterigets åndelige område, dyrerigets åndelige område og det ufærdige menneskes åndelige område. Herefter kommer det færdige menneskerige, men det forekommer endnu ikke inden for jordens organisme. Men da jorden er i færd med at opleve den store fødsel, vil den blive bolig eller makrokosmos for færdige mennesker, når denne fødsel er til

ende, dvs. om ca. tre tusinde år. De næste åndelige sfærer: visdomsriget og den guddommelige verden, er heller ikke færdige verdener i jordens åndelige legeme. De kan jo kun blive færdige verdener, alt efter som makrovæsenet, altså jordkloden, får sin kærligheds-evne, sin intelligens og intuition færdigudviklet. Indtil da kan de kun udgøre latente foreteelser. Men de bevirker dog, at jorden kan modtage intellektuelle og intuitive impulser fra sine højere udviklede klodemedvæsener, og det er på dette princip, at hele verdensgenløsningen er baseret.

Ind i disse endnu ufærdige åndelige riger: menneskeriget, visdomsriget og den guddommelige verden i jordklodenvæsenet, er der til en vis grad mulighed for, at henholdsvis færdige mennesker, færdige visdomsvæsener og færdige intuitionsvæsener fra jordklodenvæsenets højere udviklede klodemedvæseners åndelige organismer kan inkarnere. Disse væsener fra højere verdener inkarnerer dog kun undtagelsesvis i fysisk materie og forbliver derfor i jordens åndelige sfærer eller riger, som de midlertidigt er overført til. Disse til jordens åndelige verden overførte højere åndelige væsener kan ikke undgå at være en befrugtning i højere ånd og kultur. Uden denne befrugtning ville udvikling eller en forandring fra en lavere bevidsthedstilstand til en højere være umulig. Disse fra en højere åndelig verden til jordmenneskeheds åndelige verden overførte kosmisk bevidste eller færdige mennesker i Guds billede efter hans lignelse danner her et permanent kosmisk samfund. Dette danner det højeste organ for direkte bevidsthedsmæssig vekselvirkning mellem Gud og jordens menneskehed. Det er dette organ, der leder verdensgenløsningen. Det er dette organ, der styrer og leder hele menneskehedens religiøse liv. Det står bag ved alle sekter og samfund. Det står bag ved al kulturskabelse, kunst og videnskab. Det står bag både lyset og mørket og leder hver ting efter dens guddommelige bestemmelse. Det står bag den nuværende kulturændring og den begyndende ny verdensgenløsningsepoke. Det er Guds altoverstrålende åbenbaring som et alvist, almægtigt og alkærligt Forsyn. Det er dette Forsyn, alle bønner rettes imod, lige fra dyrenes angstskrig til Kristi bøn på korset. Og alle bønner bliver hørt af dette Forsyn. Men det kan ikke fritage væsenerne fra deres mørke karma, den er nødven-

dig for humanitetens eller kærlighedens udvikling. Men det kan fylde det betrængte væsen med så megen åndelig kraft og lys, at dets almenbefindende eller humør kan oprettholdes næsten uberørt under mørke karmakriser. Det kan vejlede og hjælpe menneskene i enhver ting, der berører deres daglige liv. Dette guddommelige Forsyn består altså af mange væsener, der alle fremtræder i Guds billede efter hans lignelse. Det er ikke væsener, der skal tiltales som ordens- eller rangs personer. Tværtimod, de må være navnløse for ikke at blive til tilbedelsescenter i stedet for Guddommen. De udgør Guds manifestations- og oplevelsesredskab over for menneskene og ikke Guddommen selv. Derfor må bønnen til Gud formes og stiles direkte til dette verdensaltets guddommelige ophav, der her har et tilpasset organ og sanser for direkte tankeudveksling med det jordiske menneske.

STK. 40.6 *Forskellen i makrovæsenets og mikrovæsenets tids- og rumperspektiv og dens virkninger*

Ligesom selve jordkloden udgør en organisme af makrokosmisk eller af kæmpemæssigt format i forhold til dens mikrovæseners organismer, således bliver dens tanke- og bevidsthedsliv naturligvis også af et makrokosmisk eller kæmpemæssigt format. Da jordklodens organisme er af et format, der er millioner af gange større end menneskets organisme, og dens levetid ligeledes er millioner af gange længere end et jordmenneskes fysiske liv, vil en tanke fra et væsen af jordklodens format i forhold til et menneskes tanke naturligvis også være af kæmpemæssigt format eller af et makrokosmisk perspektiv. Vi ser her, at makrovæsenets sansning af rum og tid således er af et ganske andet format end mikrovæsenets. Medens makrovæsenet, her i dette tilfælde jordkloden, oplever ét fysisk liv, oplever mikrovæsenet, hvilket her vil sige mennesket, millioner af fysiske jordliv. Et mikrovæsen og et makrovæsen er således absolut afskåret fra at kunne udveksle tanker eller tale med hinanden. Mennesket kan derfor heller ikke hverken sanse eller opleve, hvad jordklodens tankeudveksling med et andet klodenvæsen går ud på, eller selv føre en samtale med jordkloden. Dets fysiske levetid er så kort, at det ville dø og genfødes flere gange, inden jordklodenvæsenet fik godt begyndt på en sådan samtale. Det er derfor ikke så mær-

keligt, at menneskene ikke opfatter kloder og verdener, sole og mælkeveje som levende væseners organismer, eller at stjernerne på den mørke nathimmel er lysende organer for gigantvæseners manifestation og oplevelse af livet.

STK. 40.7 *Stjernernes tale*

Igennem nattens mørke funkler og stråler os således i møde fra gigantvæseners lysende legemer det evige lys, der åbenbarer sig for os som almagten, alvisdommen og alkærligheden, der udelukkende kun kan eksistere som et eneste altoverstrålende væsens bevidsthed og liv. Dette absolut altoverstrålende væsen, det væsen, til hvilket der derfor ikke kan eksistere noget væsen ovenover, ved siden af eller nedenunder og heller ikke indenfor eller udenfor, idet det i sig selv udgør alt, hvad der overhovedet eksisterer, kan kun være den altoverstrålende evige Guddom. Vi møder således her det væsen, som menneskene lige fra deres første spæde begyndelse under mange forskellige former for opfattelser og tilbedelser har dyrket som deres faste punkt eller fundament for deres livsopfattelse, moral og væremåde, ført og ledet af verdensgenløsningen. At se på stjernerne i det mørke verdensrum er at se på Guds arbejdende organer. Det er at se makrokosmos befolket med levende væsener. Det er at se vor egen lille verden indesluttet i Guds organisme. At være indesluttet i Guds organisme er det samme som at være i Guds varetægt.

STK. 40.8 *Makrovæsenets refleksimpulser i dets organismes mikroverden*

Som vi før har påpeget, er menneskene mikrovæsener i jordklodenvæsenets organisme. Og igennem denne organisme går der åndelige impulser fra nævnte væsens tankeudveksling med dens klodemedvæsener. Det er sådanne impulser, der ligger til grund for de store verdensreligioner og de forskellige kulturer, der er født, har blomstret og igen er opløst og efterfulgt af andre kulturskabende bevidsthedsimpulser. På samme måde går der åndelige impulser igennem vort eget fysiske legeme til mikrovæsenerne i samme legeme fra vor tankeudveksling eller samtale med andre mennesker. Er denne tankeudveksling et vredesudbrud over for vor næste, sender den refleksimpulser igennem vor organisme af samme mørke energi, der er af dræbende

natur for mikrovæsenerne. Hvis et menneske er ude for mange skuffelser og vanskeligheder, skaber dette også mørke i væsenets sindelag og tankeimpulser, der gennemstrømmer dets organisme, og kan her skabe nervesammenbrud, mavesår og den heraf følgende svækkelse. – Sorg, melankoli og livslede i sindelaget sender også refleksimpulser igennem organismen og skaber her svækkelse, træthed og forøget modtagelighed over for sygdomme. Hvis et væsen oplever noget meget opmuntrende og glædesbefordrende, sender denne energi også refleksvirkninger igennem organismen. Disse er overordentligt sundheds- og livgivende. En meget sund latter kaster en vældig sund og livgivende impuls igennem organismen. Hvis et menneske dyrker et for sit sindelag meget glædeligt interesse- eller skabelsesobjekt, kaster dette også sundhedsbefordrende eller livgivende impulser igennem dets organisme. Således sender hver eneste tanke- eller sindelagsimpuls, der går igennem væsenets mentalitet, opbyggende eller nedbrydende impulser gennem væsenets organisme alt efter den tanke- eller sindstilstand, det befinder sig i.

STK. 40.9 *Makrovæsenets og mikrovæsenets livsbetingelse for hinanden*

Men et levende væsens organisme eksisterer ikke blot for dens ophav alene. Den eksisterer også for at være bolig eller livsrum for mikrovæsener: organer, celler, molekyler og endnu mindre væsener. At disse mikrovæsener ikke kan være uberørte af disse makrovæsenets tanke- eller sindelagsimpulsers gennemstrømning af organismen, der jo er deres livsrum eller tilværelsesplan, er selvfølgelig. De normale mikrovæsener i organismen er jo en livsbetingelse for dennes beståen. Det er derfor klart, at de mørke og onde tanke- og sindelagsimpulsers gennemstrømning af organismen er ødelæggende for dens mikrovæseners livsbetingelser. Og med ødelæggelsen af disse små væseners liv og velvære kan de ikke udføre den mission i organismens opretholdelse, som den er betinget af, og hermed opstår den tilstand i organismen, som makrovæsenet eller dens ophav føler som sygdom. På samme måde opstår der naturligvis sundhed, livskraft og velvære i organismen, når den gennemstrømmes af refleksimpulser fra makrovæsenets lyse og lykkelige tankeudvekslinger med andre væsener. Da jordkloden

også er en organisme for et levende væsen, strømmer der ligeledes igennem denne organisme lyse og mørke refleksimpulser fra dens ophavs tankeudveksling med dens klodemedvæsener. At vi ikke ser denne dens tankeudveksling med andre kloder, skyldes jo kun, som nævnt, at den foregår i et makrokosmisk perspektiv, der er millioner af gange større end det sanseperspektiv, der er normalt for os. Men selv om vi ikke kan lytte til eller se disse jordklodens tankeudvekslinger med andre kloder eller verdener, er vi absolut ikke afskåret fra at kunne opleve de refleksvirkninger, disse tankeudvekslinger sender ind over menneskene, der jo er mikrovæsener i jordklodevæsenets eller vort makrovæsens organisme.

STK. 40.10 *De makrokosmiske refleksimpulser og grundenergiene*

Når vi har interesse af disse kosmiske impulser fra jordkloden eller vort makrovæsen, er det grundet på den overordentligt store betydning, de har haft og stadig har for menneskehedens udvikling. Vi ser, at denne udvikling og den heraf følgende religiøsitet og kulturskabelse, som før nævnt, har været ledet og styret af disse impulser lige fra væsenernes spæde begyndelse i retning af at blive til mennesker. Disse impulser er ikke formet som nogen bevidst tankeoverføring mellem makrovæsenet og dets mikrovæsener, hvilket jo ville være totalt umuligt grundet på disse to parters umådelig store forskel i sanseperspektiv. Men dette forhindrer ikke, at disse impulser kan konstateres som forskellige kombinationer af de seks bevidsthedsenergier, vi kender som de kosmiske grundenergier. Det er jo af disse grundenergiers kombinationer, at al bevidsthed skabes. Ved at følge menneskehedens udvikling fra dens spæde begyndelse og fremover kan vi ligefrem konstatere, hvilke grundenergier makrovæsenets refleksimpulser over for menneskene på deres forskellige udviklingstrin har været kombinationer af. De er refleksimpulser af makrovæsenets dagsbevidste tankeudvekslinger med sine klodemedvæsener i deres fælles mellemkosmos. Og da disse impulser såvel som al anden bevidsthedsfunktion kun kan udformes og eksistere som kombinationer af de seks grundenergier, er det ikke så mærkeligt, at refleksimpulserne fra disse makrovæsenets bevidstheds- eller tankeudvekslinger

med sine mellemkosmiske medvæsener udgør de samme grundenergikombinationer.

STK. 40.15 *Verdensgenløsningsepoke nr. 4*

Vi er nu nået frem til det tyvende århundrede, der vil blive en mærkepæl i menneskehedens religiøse historie. Meget stærke kosmiske makrorefleksimpulser gennemtrænger menneskehedens og har allerede bevirket en stor forvandling i dens mentalitet. Da vort makrovæsen, jordkloden, er inde i en begyndende oplevelse af den store fødsel, er det ikke så mærkeligt, at den er inde i stor tankeaktivitet eller tankeudvekslinger med sine klodemedvæsener i sit eget mellemkosmos. Disse høje tankeudvekslinger med ligesindede klodevæsener udgør i særlig grad grundenergikombinationer af intelligens og følelse, der i en vis udstrækning igennem klodens dobbeltpolet fremtræder som intellektualiseret følelse, der igen er det samme som ren kærlighed. Men denne makrorefleksimpuls indeholder megen intuitionsenergi. Da der er adskillige mennesker inden for jordens menneskehed, der er så langt fremskredne i udvikling, at de direkte kan modtage svage intuitive impulser fra makrorefleksimpulsen, har dette givet sig udslag i en meget stærk, forceret udvikling i materiel opfindelse og skabelse. Men da de pågældende væsener ikke har været så langt fremskredne i human retning, at de har kunnet modtage intuitive oplysninger på det rent åndelige eller kosmiske område, og da de samtidig i kraft af en udviklet intelligens ikke mere kunne tro på kristendommen, blev de materialister og uden nogen virkelig guddomsopfattelse. Disse væsener befordrede en overordentlig stor materialistisk skabelse. Og da der i stor udstrækning blev bygget skoler og læreanstalter for udvikling af denne materialistiske viden og skabeevne, er en stor del af jordens mennesker blevet materialister og gudløse.

Og menneskehedens blev på fabelagtig kort tid forsynet med et ocean af materielle goder. Maskiner lige fra gravemaskiner til elektronhjernener er i dag selvfølgelige. Men nye og endnu mere fabelagtige opfindelser er på vej. Apparater og elektriske foreteelser, menneskene i dag næsten umuligt kan forestille sig, vil komme frem og blive selvfølgelige. Fabrikker, der kan skabe fabrikker, og maskiner, som kan skabe maskiner, der ved sindrige, kombinerede automatstrukturer kun behø-

ver en næsten mikroskopisk grad af menneskelig betjening eller tilsyn, vil også blive almindelige.

Når den nye makrorefleksimpuls således beforder menneskenes udvikling til genier i materiel skabelse, forekommer dette også som et uundværligt led i den guddommelige skabelsesplan. Menneskene kan ikke blive fuldkomne, før de har oplevet mørket så meget, at de af den heraf følgende mørke karma eller lidelsestilstand har fået deres humane evne så udviklet, at de er blevet totalt næstekærlige. [...]

Skrevet som artikel til Kosmos 1966 (årskrift).

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Michael Clarage beskriver det interstellare medie som et elektrisk kommunikationsfelt. Hvordan beskriver Martinus "tomrummet" mellem alle planeter og sole?
2. Hvordan ser Martinus på forbindelsen mellem elektricitet og bevidsthed?
3. Martinus beskriver, hvordan verdensgenløsningen sender en kraft gennem impulser udefra makrokosmos til os i mellemkosmos. Hvad kan disse impulser indeholde, og på hvilken måde kan de påvirke menneskeheden?
4. Hvorfor kan vi mennesker ikke direkte opfatte jordklodens tale eller kommunikation?
5. I det kosmiske verdensbillede er alt liv og organiske livsfunktioner. Drøft hvordan vi kan opfatte forskellige organiske funktioner hos jordkloden, og se paralleller i vor egen organisme.

Tirsdag

Sandheden om søvnen

Præsentation: Videoen er på engelsk med dansk tekst, forkortet til 33 min.

En dokumentar med dr. Mosley. Danmark er blandt de lande i verden, som har flest mennesker med søvnproblemer. I *Sandheden om søvnen* udforsker dr. Michael Mosley, som selv lider af insomnia, hvad der sker, hvis vi ikke får tilstrækkelig søvn, og anviser nogle overraskende løsninger for at hjælpe os til at sove bedre.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

Livets Bog, bind 2 – stk. 337-338, 343-344 (9)

Bisættelse – kap. 53-56, 99 (11)

Natbevidstheden og paradiset – AS 1 – stk. 43.5 (13)

LIVETS BOG, BIND 2

STK. 337 Sønnen og dens natur

Men da nerverne er “ledninger” for individets sjælelige eller åndelige kræfter, hvilket igen vil sige tankeenergi, og disse “ledninger”, som nævnt, ved en hel dags oplevelser eller bevidsthedsfunktion er blevet flossede eller mere eller mindre sønderlemmede, bliver de mere og mere ubrugelige som “strømledere” eller bærere af bevidsthedsfunktionen, og individet kommer derfor i tilsvarende grad i en tilstand, hvor det må kæmpe med at holde sig bevidst. En sådan tilstand kalder vi “søvnighed”. Men tilsidst bliver “trætheden” eller sønderlemmelsen i nerverne af en så dominerende art, at individet slet ikke kan holde sig vågen. Det glider over i en permanent “bevidstløs” tilstand. Denne tilstand kalder vi “søvn”. Under denne tilstand sker der ingen tankefunktion i den fysiske hjerne, og følgelig bliver der heller ingen videre “strømføring” igennem de fysiske nerver. Men idet “strømføringen” således bringes til ophør, standser slitagen på hjerne og nerver. Disse begynder da at læges. Sønderlemmelsen udbedres. De mikroskopiske rifter og sår forsvinder. Og i løbet af nogle få timer er hele skaden udbedret. Og med denne udbedring begynder indi-

videts tankefunktion igen. De åndelige kræfter eller energier føres ind i det fysiske nervesystem, og bevidsthedsfunktionen kommer atter igang. Og vi siger om individet i en sådan situation, at “det vågner”. Med denne opvågningen begynder dets dagsbevidste oplevelse af dets fysiske tilværelse at gøre sig gældende. Den fysiske tilværelse kommer således til at fremtræde i to variationer, nemlig, som en “vågen” og en “sovende” tilstand. Medens den “vågne” del af den fysiske tilværelse er knyttet til lyset eller dagen, er den “sovende” del af samme tilværelse knyttet til mørket og natten. Og det er naturligvis i kraft heraf, at de to tilstande henholdsvis har fået navnet: “dagsbevidstheden” og “natbevidstheden”.

Når de jordiske væsener således må opleve deres tilværelse som en “vågen” og en “sovende” tilstand, er det udelukkende for at kunne holde det fysiske legeme vedlige. Denne hvile kan kun blive absolut fuldkommen ved den totale standsning af selve “vågenbevidsthedsfunktionerne”. Den bærende energi for disse funktioner er jo, for de jordiske menneskers vedkommende, “tyngdeenergi” eller “eksplosionsenergi”, altså den energi, der efterlader den største slitage i nervesystemet og derfor kræver den tilsvarende største sovetil-

stand, for at få slitagen eller sønderlemmelsen i nervesystemet helbredt. De jordiske væsener er således de væsener i tilværelsen, der kræver den længste sovetilstand eller befinder sig i den største "natbevidsthedstilstand". *Men efterhånden som væsenerne udvikler sig og mere og mere kommer til at anvende højere energier, hvilket vil sige energier, der udgør kontraster til tyngdeenergien, bliver sønderlemmelsen af nerverne mindre og mindre. Dette betyder så igen, at der bliver mindre og mindre at helbrede. Og sønnen må derfor også blive tilsvarende mindre. Men derved kommer væsenernes dagsbevidsthed i tilsvarende grad til at befinde sig i vækst og vil engang omtrent komme til at ophæve natbevidstheden, så denne derefter kun vil være af en ganske latent natur. Og individets tilværelse er da af en hel anden form end den nuværende.*

Men så længe væsenet endnu befinder sig i dyreriget og må anvende den sønderlemmende energi i en tildels ubehersket tilstand, da betinges dets tilværelse og velvære af en temmelig omfattende natbevidsthed, for at skaden kan udbedres.

STK. 338 *Drømme afslører to former for "vågertilstand". Individet fremtræder i to verdener*

Hvad er da natbevidstheden? – Er den ikke andet og mere end en blot og bar hviletilstand. Nej, i det almindelige jordiske menneskes opfattelse er den ikke andet eller mere, da det ikke har evne til at tilegne sig nogen særlig selvoplevet viden om den. Det er kun i stand til at se denne som en hviletilstand. I dets bevidsthed står den slet og ret kun som en "bevidstløs" tilstand, idet det ikke på normal måde kan erindre sig nogen som helst oplevede detaljer under denne tilstand. Dog kan det hænde, at det, når det vågner op af søvnen, har i sig ligesom fornemmelsen af at have oplevet noget. Ja, disse oplevelser kan endog stå meget tydeligt og klart i erindringen, selv om de i de fleste tilfælde er uklare og ulogiske. Sådanne oplevelser er kendt under begrebet "drømme". *"Drømme" er således virkelige tankereaktioner i individets bevidsthed. Men da tankereaktioner igen er det samme som "oplevelser", bliver "drømme" identiske med realistiske oplevelser. [...]*

[...] Der afslører sig her en langt mere frigjort tilstand end den, det jordiske væsen er underkastet i sin oplevelsestilstand igennem det fysi-

ske legeme. Her kan man f.eks. opleve at "svæve" frem gennem rummet, ligesom man også undertiden kan opleve en rent "kropslig" forvandling på sin tankes bud. Man kan opleve sig selv som barn, som ung eller gammel alt efter sin viljeindstilling. Man er heller ikke i den grad stedbunden som i den fysiske oplevelsesform. Der er således mange oplevelser her, der er ganske afvigende fra, hvad man kan opleve i den vågne fysiske tilværelse.

Drømmen gør det altså til kendsgerning, at der eksisterer en hel anden oplevelsesform end den fysiske, og dermed en hel anden verden end den rent materielle. Det jordiske væsen lever således i to verdener.

STK. 343 *Hvorfor drømmetilstanden er abnorm*

Når drømmetilstanden er en abnorm tilstand, hvad er da årsagen til dens eksistens? – Ja, for at forstå dette, må vi her tilbage til det, vi kalder "søvnen". "Søvnen" er jo den hviletilstand, det fysiske legeme bringes i, for at det fysiske nervesystems slitage eller mikro-sønderlemmelse (træthed) kan helbredes. Men for at denne helbredelse kan finde sted, må nervesystemet jo frigøres for de kræfter, der er mikro-sønderlemmelsens årsag. Da disse kræfter udløses af det jordiske menneskes tankefunktion eller sindstilstand i den vågne fysiske dagsbevidsthed, må denne tankefunktion bringes til ophør indenfor samme dagsbevidsthed. Dette kan kun ske ved, at nævnte funktion overføres på et helt andet manifestationslegeme end det fysiske. Og vi ved jo allerede, at det levende væsen har fem manifestationslegemer foruden det fysiske, og at det fysiske er nummer to i rækken. For det jordiske menneskes vedkommende vil søvnen altså betyde en overførelse af dagsbevidstheden fra legeme nummer to (det fysiske legeme) til legeme nummer tre (følelseslegemet). [...] Det er altså denne frem- og tilbageføring af dagsbevidstheden, der skaber dags- og natbevidstheden eller overgangen mellem jegets fysiske aktivitet og søvn.

For at dagsbevidstheden normalt kan overføres fra det fysiske legeme til følelseslegemet, må der først og fremmest træthed til. Er denne ikke til stede, er søvnen jo ikke påkrævet. Men det er ikke altid, at træthed alene er nok til at fremkalde søvn. Det er også som regel en hovedbetingelse, at der må være fysisk ro eller stilhed. Er denne betingelse til

stede, når det trætte, men sunde individ vil sove, vil søvnen hurtig indfinde sig. Og den vil, for såvidt der ikke bliver grebet ind med vækkeure eller andre kunstige opvågningsforanstaltninger, få sit normale forløb. Og det pågældende væsen vågner ikke før trætheden er forsvundet, hvilket altså vil sige, at mikrosønderlemmelsen er helbredt, og individet har fået "udsovet". Ved en sådan normal og uforstyrret søvn og opvågningen har det pågældende væsen absolut ingen som helst drømmefornemmelser. Det har ingen som helst erindringer om oplevelser under søvnen. Dets indtryk af denne er, at den har været en absolut hvile eller dyb bevidstløs tilstand, fri for enhver tankefunktion, af hvilken det er vågnet med fornemmelsen af stort legemligt velvære med stor fornyet arbejdslyst.

Men det er ikke altid, at søvnen indfinder sig så let eller bliver så vederkvægende, som i ovennævnte tilfælde. Der er mange ting, der kan modarbejde søvnen. Blandt andet vil stærk støj være et virksomt middel til at holde et væsen vågent. Ligeledes vil fysiske smerter og sygdomme med stærk feber også være svære hindringer for en normal søvns indtræden, ligesåvel som sjælelige lidelser, der næsten altid har søvnløse nætter som resultat.

STK. 344 *Drømme er ødelagt bevismateriale for en højere verdens eksistens*

I sådanne tilfælde, hvor søvnen af en eller anden grund bliver forstyrret og individet derved jævnlige bliver "vækket", vil det altså sige, at dagsbevidstheden på en altfor unaturlig måde bliver overført fra det ene legeme til det andet. Overførelsen sker altfor brat eller hurtigt. Hverken det fysiske legeme eller følelseslegemet kommer rigtig i hvile. Og individets "vågertilstand" i en sådan situation bliver derfor en slags mellemting mellem dets vågne dagsbevidsthed og "vågertilstanden" i natbevidstheden. Som følge heraf opstår der erindringsforskydninger, således at erindringer fra oplevelser i natbevidsthedens "vågertilstand" blander sig med erindringer fra oplevelser i individets dagsbevidstheds "vågertilstand". Og det samlede indtryk fra en sådan nat bliver altså en kaoslignende blanding af erindringer fra de to former for "vågertilstande". Dette indtryk kan hverken være rent fysisk eller rent sjæleligt, ligesom det pågældende væsen heller ikke kan skelne, hvad der er fysiske, og hvad

der er sjælelige erindringer. Det er en sådan bastardagtig bevidsthedstilstand, der ligger til grund for alt, hvad der kommer ind under begrebet "drømme". Og det er givet, at drømmene derfor overfor den absolut vågne normale oplevelsesform i dagsbevidstheden kun kommer til at stå som noget uvirkeligt, noget u håndgribeligt, noget der ikke er spor af plan eller mening i. Og oplevelser, der viser sig at være plan- eller meningsløse, kan aldrig blive nogen fundamental basis for et levende væsens kulturskabelse. Og dette er grunden til, at drømmene heller ikke i det jordiske menneskes skabelse har betydning af nogen art. Men for den udviklede forsker har al ting betydning. Og vi har da heller ikke kunnet undgå her at dvæle ved drømmenes natur. Og vi fandt da også midt i drømmenes umådelige fylde af mentalt affald, de guldgrube, der i form af "fjernsyn i rum og tid" er uomstødelige beviser for en sjælelig oplevelsesform og tilværelse, og at natbevidstheden for jeget er udtryk for noget ganske andet og mere end en blot og bar fysisk søvn. Igennem drømmenes analyse fandt vi, at der også eksisterer en "vågertilværelse" med sansoplevelse uafhængigt af det fysiske legeme og de hertil knyttede sanser. Drømmene er således lysglimt fra en anden verden, der har forvildet sig ind i det jordiske væsens dagsbevidste tilstand. [...]

BISÆTTELSE

53. KAP. *Søvnens natur og betydning for væsenets fysiske tilværelse*

[...] Da søvnen, som vi har set, udgør en slags helbredelse, udbedring og fornyelse af de små skader eller brud på nerve- og tænkeorganerne, som tankeprocessens "elektriske strøm" har slidt eller forvoldt, bliver det her synligt, hvor betydelig en faktor søvnen er for ethvert individ. Uden denne ville en fysisk tilværelse være ganske umulig.

Ved en bestemt sum af tænkning og dennes forplantning gennem hele organismen i form af tilsvarende legemligt arbejde opstår der, som før nævnt, små mikroskopiske skader eller lemlæstelser i neroverne, der jo udgør tankeprocessens "ledningsnet". Efterhånden som disse skader eller brud tager til, bliver nerovernes strømførende egenskab i tilsvarende grad svækket. Denne svækkelse udgør, som læserne allerede ved, det samme som

“træthed”. Efterhånden som strømføringen bliver svækket, bliver strømmen af en tilsvarende lavere og lavere spænding. Men da strømmen udgør selve individets fornemmelse af det pågældende tilværelsesplans liv, bevægelse og energi, bliver denne fornemmelse også i tilsvarende grad i aftagende. Denne aftagen af individets evne til at fornemme livet oplever det som “søvnighed”. Når et individ er “søvnig”, vil det altså betyde, at nerverne er “opslidt”, de mikroskopiske brud og lemlæstelser er på sit højeste, er af en sådan fremtrædende natur, at de så at sige lukker af for strømmen, hvorved tankestandsningen og dermed bevidstløsheden eller søvnen i tilsvarende grad naturligvis må gøre sig gældende.

Under den i form af bevidstløsheden eller søvnen fremtrædende afspænding af nerverne læges, heles og udbedres disse. Når denne helbredelsesproces er til ende, begynder strømføringen atter at gøre sig gældende, hvilket igen vil sige det samme, som at individet “vågner”. Med fornyet kraft, styrke og velvære fornemmer det atter livet, ser dagens lys og oplever blodets varme i sine årer.

54. KAP. Når et væsen underminerer sin soveevne

Men det er ikke altid, at denne opvågningen fornemmes som bar velvære. Undertiden er den ledsaget af stærk værken i alle lemmer, hovedpine og ugidelighed; hvordan kan det nu være?

Ja, som læseren i henhold til foranstående let vil kunne forstå, kan et væsen med sit forhold til søvnen gøre ubodelig skade på sin organisme og dermed et tilsvarende attentat på sit eget velvære. Hvis et væsen ikke respekterer sin træthed eller søvnighed, men kæmper imod, hvilket jo meget ofte sker i sådanne tilfælde, hvor individet har brugt den tid, i hvilket det skulle sove, til natlige udsvævelser eller sold og ikke desto mindre skal passe sit arbejde dagen derpå, eller i sådanne tilfælde, hvor det på grund af fattigdom må anvende en altfor stor og unaturlig del af døgnets til arbejdstimer, får det altfor lidt søvn. Et sådant væsen får ikke “udsovet”. Det kommer ikke i seng så tidligt, at skaderne kan blive helt udbedrede og nerverne helt lægte inden det tidspunkt, hvor nødvendigheden atter tvinger det til at stå op. Det kan derfor ikke vente, til det har udsovet, og dets opvågningen derved på naturlig måde sker af sig selv, men har måttet vænne sig til en

permanent kunstig opvågning. Denne opvågningen sker i de fleste tilfælde ved “vækkeure” eller ved et andet individs “kalden”. Men den unaturlige opvågningen kan også blive så vanemæssig, at den kan finde sted ganske af sig selv, på det givne tidspunkt, uden nogen som helst ydre påvirkning. Men en sådan tilstand er kun udtryk for, at individets soveevne allerede er svækket, er på retur. Nævnte soveevne skal helst kunne garantere, at individets fulde tiltrængte søvn sker i ét eneste samlet træk, hvilket altså vil sige uden nogen som helst afbrydelse. At vænne sig til at vågne kunstigt er det samme som at udøve attentat mod nævnte evne. Og dette attentat, hvor uskyldigt det så end tager sig ud, ligegyldigt om det er foretaget med “vækkeur” eller ved et andet væsens venlige “kalden”, er i tusinder af tilfælde den første spæde begyndelse eller indledning til det, der senere i livet for mangfoldige mennesker betyder “søvnløse nætter”. Disse menneskers “vågnevne” har efterhånden udviklet sig videre og videre for tilsidst at blive så altdominerende i bevidstheden, at den for sjæl og legeme sundhedsbefordrende, styrke- og hvilegivende, naturlige “soveevne” kun er tilbage som “ruiner” eller “brudstykker” af sin oprindelige tilstand. Disse individer kan næsten slet ikke sove. At dette, uden kyndig, helbredende indgriben, betyder nedbrydning og undergang af de pågældende væsens fysiske fremtræden er naturligvis en selvfølge.

55. KAP. Når væsenet får for lidt søvn

Når et individ vågner, før det har udsovet, er skaderne eller bruddene i nerverne altså ikke helt udbedrede eller lægte. Når samme individ ved sin opvågningen og den dermed indtrådte tankeproces påny sender “strøm” eller “magnetisme” gennem nerverne, vil dette betyde smerte eller værken rundt om i legemet, idet nerverne på grund af deres ulægte tilstand er ømme, ja er næsten at betragte som sår. Ved en permanent for tidlig opvågningen bliver disse “sår” aldrig lægt. Men sår, der aldrig bliver lægt, men får lov til at vokse videre, bliver let inficeret med, eller modtagelige for usundhed for derved tilsidst at blive en katastrofe for individet; og således også med de overanstrengte nerver. En permanent mangel på hvile eller søvn vil uvægerlig tilsidst få nerverne til bogstaveligt at fremtræde i “laser” og “pjalter”. Gennem et sådant “ledningsnet” kan “tankemagnetismen” kun vanskeligt befordres,

hvilket igen bevirker et pres i hjernen, der mærkes som hovedpine, hver gang individet forsøger at tænke eller arbejde med hjernen. Når dertil kommer, at blodet i sådanne tilfælde, hvor det ikke får det fulde kvantum magnetisme, samtidig med at den magnetisme, der således sparsomt tildeles det, ikke kan være af nogen høj kvalitet som "livskraft", idet individet under de foreliggende omstændigheder ikke kan være i noget højt og lysende tankeklima, men snarere bevæger sig i selvbebrejdelsernes, samvittighedsnagets og melankoliens mørke og gustne tågeskyer, er det givet, at individets samlede organisme i et sådant tilfælde er under et hurtigt voksende fald mod svære lidelser, mod dets egen dommedag og undergang.

56. KAP. Når væsenet får for megen søvn

Men ligesom individet kan få for lidt søvn, således kan det også få for megen søvn. I et sådant tilfælde bliver nerverne ligesom "forvoksede". Fornyelsen bliver unaturlig, og nerverne dermed i tilsvarende grad uegnet som ledning for livskraften. Der opstår derved omtrent de samme symptomer som ved for lidt søvn med træthed, værken i lemmerne, hovedpine og ugidelighed.

Med hensyn til, hvor megen søvn et individ skal have, kan der ikke gives nogen for alle fælles regel, idet det er meget individuelt. *Men man skal i alt fald have så megen, at man på naturlig måde vågner af sig selv. Og hvis man så i tilknytning hertil kun betjener sig af rene og cædle tankeklimaer, da vil nævnte naturlige opvågningen være ledsaget af en følelse af et sådant velvære og en sådan arbejdslyst, at enhver tanke om at fortsætte hvilen eller sengelejet i højeste grad er ubehagelig, hvorfor man skyndsomt forlader dette for i strålende humør og livsglæde at gå de med den ny dag forbundne oplevelser, frembringelser og foreteelser i møde.*

99. KAP. Hvorfor verden er fyldt med jammer, sygdom og lidelse

Vi kommer således her tilbage til dette, at lidelserne er med til at bringe individerne til at få den rigtige indstilling til livet, til deres medvæsener, til mikrokosmos og makrokosmos. De bringer kvaliteten af individets tankeenergi op på et højere bevidsthedsniveau. Og da det netop er denne kvalitet, som vi gennem nærværende bog er blevet gjort bekendt

med, der bestemmer kvaliteten af samme individs blodelektrisering og dermed graden af dets organismes sundhed og dets egen lykke og velvære, bliver samme kvalitet dermed også udløsende de realiteter, der er bestemmende for, om den pågældende organisme skal være et "univers" fuld af harmoni, lykke og velvære for de myriader af mikrovæsener, der af naturen i samme organisme skal finde deres livsbetingelser, eller den skal være et "univers" med en atmosfære fuld af disharmoni, "krige", "katastrofer" og lemlæstelser for de samme væsener.

Vi har set, at individet blot ved permanent at undlade at få den for organismen nødvendige søvn nedbryder sine nerver, hvorved blodelektriseringen mere og mere besværliggøres, formindskes, og organismens funktioner i højeste grad svækkes, taber sin evne til at overvinde de realiteter, der kan ødelægge organismen. Svære sygdomme og lidelser opstår. Når dertil kommer, at en masse mennesker yderligere i form af narkotiske nydelser, unaturlige spise- og drikkebegær i deres organisme nedsvælger stoffer, der ikke alene er denne ganske uvedkommende, men også i mere eller mindre grad udgør stærkt ødelæggende giftstoffer for denne, er det ikke svært at forstå, hvorfor verden er fyldt med så megen jammer, sygdom og lidelse. Menneskene har altså *ikke lært at tænke rigtigt*. Den rigtige tanke er jo, som vi her har set, hovedbetingelsen for den fuldkomne oplevelse af livet og dermed for opnåelsen af den højeste fornemmelse af lykke og velvære.

NATBEVIDSTHEDEN OG PARADISET

STK. 43.5 Paradiset begynder at opleves mellem hvert fysisk jordliv

Paradiset er således ikke bare endemålet med Guds store skabelsesplan med mennesket, noget det kun skal opleve, når det er blevet det færdige menneske i Guds billede efter hans lignelse. Det er en glædens livsoplevelse, det skal have adgang til igennem hele den fysiske livsoplevelsesproces. Men denne adgang er der skabt mulighed for, hver gang væsenet befinder sig i den åndelige tilværelse imellem dets fysiske inkarnationer, og ligeledes hver gang det får sin normale nattesøvn, ganske uafhængigt af hvilket trin i udviklingen det så end måtte være på. Paradiset er altid tilpasset

det udviklingstrin, som væsenet i den givne situation befinder sig på.

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvorfor sover vi – fysisk set, åndeligt set?
2. Hvorfor negligerer mange i vores kultur behovet for søvn?
3. Del erfaringer med, hvad der giver en god søvn.
4. Hvorfor mener Martinus, at når vi husker drømme, er det tegn på en uønsket sammenblanding af to verdener?
5. Hvordan kan søvnen bruges som en kilde til viden og inspiration? Del gerne egne eksempler.
6. Del evt. erfaringer af at være vågnet med indtryk fra en højere verden.

Onsdag

Jeg ser døde mennesker: Drømme og visioner hos døende

Præsentation: Engelsk tale og svensk tekst. 17½ min.

Dr. Christopher Kerr arbejder på et hospice, hvor han har foretaget interviews med 1400 døende patienter om deres drømme og visioner. Mere end 80% af de interviewede fortalte om drømme, hvor de mødte afdøde nære pårørende. Og de beskriver, at disse møder er meget mere levende og virkelige end almindelige drømme.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

Gennem dødens port – søvnen og døden – Kosmos 8/2012 – stk. 6-10, 17 (15)

Læseren spørger – Martinus svarer, to spørgsmål – Kosmos 10/1983 – s. 205 + 213 (17)

Bisættelse – kap. 160 (18)

Vejen til paradiset – Småbog 25 – kap. 54 (19)

GENNEM DØDENS PORT – SØVNE OG DØDEN af Martinus

STK. 6. “Døden” er en søvn, som varer noget længere end den almindelige søvn

Ved den proces, vi her i den fysiske verden kalder “døden”, sover man altså også bort fra den fysiske verdens oplevelser, og denne “søvn” varer noget længere end det, vi i almindelighed forstår ved at sove. Men ligesom det blot er den fysiske krop, der skal hvile, når vi sover “den lille søvn”, medens vor bevidsthed er i aktivitet i den åndelige verden, er det også blot visse evner og talenter, der hviler en tid, medens vi er “døde” fra den fysiske verden, hvortil vi skal vågne op igen, men da i et helt nyt fysisk legeme, hvorigennem vi får nye muligheder og chancer for at opleve og skabe ting, som vi i den forrige inkarnation kun nåede at drømme om.

STK. 7. Det, vi kalder døden, kan blive som en skøn solnedgang fra den fysiske verden og en vidunderlig solopgang i den åndelige verden

Irritation, skuffelse, bitterhed, angst, dårlig samvittighed og lignende tankeklimaer kan således skabe onde drømme og mareridt

under søvnen, hvis man ikke forinden har fået overvundet disse tanker og følelser i sin bevidsthed. Her er bønnerne en umådelig magt-faktor, idet man ved at lære at falde i søvn på den rigtige måde faktisk lærer sig selv at dø på den rigtige måde, dvs. uden nogen “ond cirkel” af negative tanker. Hvis et menneske virkelig arbejder med at udrydde mørke tanker fra sit sind og beder om at få hjælp til at komme igennem sine vanskeligheder, vil det ikke alene komme til at mærke, at dets daglige tilværelse kommer til at føles lysere og bedre, men når den tid kommer, da vedkommende helt skal forlade sin fysiske organisme, vil denne proces blive som en skøn solnedgang fra den fysiske verden og en vidunderlig solopgang i den åndelige verden.

STK. 8. Ethvert menneske kan gøre meget til, at dets afsked med denne verden kommer til at forme sig harmonisk og skønt

Vi ved, hvordan en solnedgang helt kan dækkes af mørke skyer, så der ikke bliver det skønne sceneri af gyldne farver, som for mange mennesker står som de dejligste oplevelser, de har haft i naturen. Sådant kan den mentale solnedgang, vi kalder døden, også formørkes, så den bliver uden skønhed, fred

og harmoni. Jeg siger ikke dette for at skræmme nogen, tværtimod. Jeg vil gerne understrege, at ethvert menneske kan gøre meget til, at dets afsked med denne verden kommer til at forme sig harmonisk og skønt, og ligeledes til, at dets "fødsel" til den åndelige verden bliver en vidunderlig velkomst, hvor væsenet modtages af slægtninge og venner, det holder af, og som tidligere er vandret gennem dødens port. Men for at kunne undgå, at døden kommer til at forme sig som noget mørkt og trist, er det netop vigtigt at vide, hvilke tankeblandinger der kan være årsag til en eventuel "skærsild" eller "helvedesoplevelse" i den første tid, efter at man har forladt sin fysiske krop, og inden man kommer igennem det kredsløb i de høje åndelige verdener, som alle væsener, også den værste forbryder, kommer igennem, inden vedkommende igen skal inkarnere i den fysiske verden. Naturligvis kan jeg ikke sige, hvad det enkelte menneske kommer til at opleve i detaljer, det er i den grad afhængigt af, hvilke tanker og følelser det har i sit sind, af hvor meget dets intuition er udviklet og af, hvilke specielle evner og talenter det især har udviklet under sit liv i den fysiske verden. Men jeg kan fortælle noget om de love, der ligger til grund for disse oplevelser, og i grove træk ridse nogle af de muligheder op, der venter forskellige mennesker efter døden, specielt i forhold til, om de forlader den fysiske verden, medens de endnu er i barndommen, eller om de dør som ungt menneske, som et menneske i sin modne alder eller som et menneske, der er gammelt og mæt af dage.

STK. 9. *Døden er ikke noget, mennesket skal frygte*

Når et menneske har oplevet kosmisk bevidsthed og derved har fået udvidet sin oplevelsesevne til ikke blot at kunne opleve dagsbevidst på det fysiske plan, men også evne til, medens det er i sin fysiske organisme, at kunne opleve dagsbevidst på det åndelige plan, kan det også opleve døden på en sådan måde, at det er bevidst i dens struktur og mission. Ud fra denne kosmiske oplevelse af døden vil den være at udtrykke som en stor port ind til en anden livs- eller tilværelsesform. Denne port skal alle fysiske væsener igennem, det er noget alle ved med sikkerhed, selv om det ikke er noget, man i det daglige går og tænker på. Så længe døden er noget, mennesket kun tæn-

ker på med gru og rædsel, er det naturligvis godt, at det ligesom kan skubbe dødstanken bort. Men det resulterer dog i, at samme menneske, når det pludselig står over for den uigenkaldelige kendsgerning, at en af dets nærmeste eller det selv skal dø, er ganske uforberedt på døden, hvilket kan gøre det meget vanskeligere at komme igennem denne proces. Og sagen er virkelig den, at døden ikke er noget, mennesket skal gå og være bange for. Hvis det prøver at gøre sig fortrolig med tanken om, at det engang skal bort fra den fysiske verden, noget samme væsen jo for øvrigt har prøvet uendelig mange gange før, selv om det ikke dagsbevidst kan erindre det, og hvis det samtidig dag for dag søger at rense sin bevidsthed for mørke tanker, da kan døden ikke blive andet end en af de skønneste oplevelser, et menneske kan komme ud for.

STK. 10. *I den store hovedport til de åndelige verdener er der fire mindre porte*

Gennem dødens port kan man komme til mange vidt forskellige verdener eller sfærer. Det er ikke steder på samme måde, som man taler om steder i den fysiske verden, det er tilstande eller bølgelængder, idet den åndelige verden er en helt elektrisk verden. Derfor er det også sådan, at man netop kommer til at opleve det i den åndelige verden, som man med sin egen bevidsthedstilstand kan komme på bølgelængde med, hverken mere eller mindre. Jesu ord, "I min Faders hus er der mange boliger", er netop udtryk for alle de muligheder, der findes i livet efter døden i forhold til de forskellige væseners længsler, ønsker, tro, tankegang, fantasi og skabeevne. Man kan sige, at der i den store hovedport, som fører ind til livet i de åndelige verdener, er fire mindre porte, en for de væsener, der dør som børn, en for dem, der dør i ungdommens vår, en for mennesker, som dør i en moden alder og en for gamle mennesker, som dør den naturlige død mæt af dage i den fysiske verden. Fra hver af disse fire porte kan de levende væsener passere til forskellige sfærer og zoner, som de i kraft af deres særlige mentale tilstand, deres karakter, begavelse og kærlighedsevne er på bølgelængde med.

STK. 17. *Menneskets naturlige død på grund af alderdom*

Den skønneste form for død, et jordmenneske kan opleve, er den naturlige død på grund af

alderdom. Det er modnet til den åndelige tilværelse, og der er ikke mere her i den fysiske verden, der holder dets tanker tilbage. Det er naturligvis ikke alle gamle mennesker, der har fred i sindet, og har de ikke det, må de også gennem deres specielle form for skærsild, men det er undtagelserne. I almindelighed gør alderdommen mennesker mildere, mere tolerante og i stand til at resignere, livet har ligefrem forberedt dem til det, der skal ske, når de forlader det hylster, der er slidt op og ikke kan bruges mere. Det er en befrielse for dem, og det er det, der er dødens naturlige funktion for de jordiske mennesker, at de befries fra det redskab, der ikke kan tjene dem længere, og får lov til at bruge de evner og talenter, de har udviklet i deres fysiske tilværelse, til vidunderlige oplevelser i de åndelige verdener. Og når de har oplevet så meget, som det på det nuværende udviklingstrin er muligt for dem, får de en ny organisme på det fysiske plan, gennem hvilken de kan fortsætte deres "studier i at lære at tænke i overensstemmelse med livets love", for det er det, der er den fysiske tilværelses egentlige mission. Når det gamle menneske har forladt sit udslidte legeme, ofte på en sådan måde, at det lige så stille er sovet ind i døden, vil det opleve noget, som det, hvis det ellers havde haft mulighed for at vågne igen og fortælle derom, ville have kaldt en vidunderlig drøm. Hvordan "drømmen" er i detaljer, er naturligvis individuelt, men den ville godt kunne forme sig f. eks. således: Det gamle menneske oplever pludselig sig selv i en hidtil ukendt frigjort tilstand, fri af al tyngde både legemligt og sjæleligt. Det ser en strålende port, som det nu husker at have set mange gange før under søvnen, men da har det ikke været muligt at komme den helt nær. Men det har kunnet iagttage, hvordan den åbnede sig for andre væsener, der var helt frigjort fra forbindelsen med deres fysiske legeme og derfor kunne passere den. Ved disse tidligere lejligheder har det ligesom kunnet skimte, hvorledes et stærkt lysvæld strålede de væsener i møde, der skulle passere porten. Denne gang er det selv genstand for det strålende lysvæld, og det ser, at det ikke mere har et gammelt, udslidt legeme, men et nyt og ungdommeligt, hvorfra det lyser og stråler som i perlemorsglans. I porten står endnu mere lysende og funkende skikkelser og tager imod, morgen- og aftenhimlens mest strålende farver belyser hele

det skønne sceneri, og den nyankomne opdager, at de væsener, som ved det første syn lignede engle, er gamle venner og kære slægtninge, som han eller hun har kendt, måske gennem mange inkarnationer. Under alt dette har der lydt skøn musik, og på den anden side porten ses nu vidunderlige landskaber, der strækker sig langt bort. Der er skove og søer, en rig plantevækst og mange fugle, hvis kvinden stiger mod himlen og blander sig med sfærerens musik. Det gamle døende væsen fra det fysiske plan er blevet en strålende engel og skal en tid opleve disse væseners verden og også blive en skytsengel for væsener på jorden eller i deres egen skærsild, som trænger til hjælp. Men hele denne åbenbaring er kun dødens port. Det er indvielse til et liv i lysets sfære, derfra fører veje til skønne, guddommelige verdener, hvor væsenet kommer til at opleve den højeste form for glæde, salighed og fred, som det er muligt på dets nuværende udviklingstrin. Det skal få lov til at opleve Guddommens nærhed så stærkt, som det aldrig har oplevet det før i denne spiral, og så går vejen mod en ny fysisk inkarnation, hvor nye muligheder skal åbne sig for videre udvikling, så lysets sfærer engang ikke blot skal være verdener, væsenet besøger mellem to fysiske inkarnationer, men dets hjemsted, hvor det oplever og skaber til gavn for helheden.

Fra fire foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndagene den 16., 23. og 30. oktober samt 6. november 1949. Manuskript til foredragene er bearbejdet af Mogens Møller. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 23-25, 1959. Artikel-id: MO465. De fire manuskripter er også udgivet separat i ubearbejdet form (MO461, MO462, MO463, MO464).

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

LÆSEREN SPØRGER – MARTINUS SVARER

SPØRSMÅL:

Når en sjæl eller ånd ved den såkaldte "død" forlader eller mister sit fysiske legeme, indtræder den da i en tilstand, hvor den er sig sit forladte jordliv bevidst, jeg mener: husker den slægt og venner, og hvad den har gennemlevet?

SVAR:

Fordi et levende væsen forlader eller mister sit fysiske legeme, mister det ikke i første

instans sin fysiske bevidsthed, hvilket her i dette tilfælde vil sige: sine i sidste jordliv oplevede erfaringer, erindringer om slægt og venner etc. og øvrige viden.

Da den fysiske bevidsthed således er tanker og tankematerier, udgør den i sig selv ikke noget fysisk, materielt, men er i virkeligheden af ren åndelig natur. Den er derfor uafhængig af det fysiske legeme og kan ikke gå under sammen med det. Den vil efter det fysiske legemes undergang stadig være knyttet til det Jeg, der med sin evige overbevidsthed og underbevidsthed danner den bag den fysiske organisme fremtrædende levende ånd, der er det sande og virkelige, udødelige væsen. Når nævnte ånd ved døden mister sit fysiske legeme og dermed den fysiske del af sit hjerne- og nervesystem, der er sædet for dets fysiske dagsbevidsthed, vil det ved nævnte død miste den heraf afhængige evne til direkte bevidst at vekselvirke med det fysiske plan og dermed også evnen til at stå i direkte fysisk forbindelse med de efterladte på samme plan.

Da dets dagsbevidsthed imidlertid ved døden overføres til natbevidstheden, der er dagsbevidsthed på det åndelige plan, vil det her stadig leve i en bevidst jongleren med sine oplevede erfaringer, erindringer, sin oplevede viden etc. fra det forladte fysiske jordliv. Disse psykiske foreteelser vil nu blive det afgørende fundament for graden af lys eller lykke i væsenets ved døden indtrådte totale åndelige tilværelse.

Ovenstående spørgsmål og svar stammer fra en fast rubrik i Kontaktbrevene 1950-51, hvor Martinus svarede på spørgsmål fra læserne. Spørgsmål nr. 9 blev bragt første gang i Kontaktbrev nr. 5, 1950. Artikel-id: M3009.

SPØRGSMÅL:

Eksisterer der nogen naturlig og uden ad mediumistisk vej udløst forbindelse mellem de levende og de såkaldt "afdøde" væsener?

SVAR:

Mellem de levende og "de døde" er der en meget stor livsvigtig og aktiv forbindelse. Ved døden bliver et væsens vågne, fysiske dagsbevidsthed overført til dets natbevidsthed, der udgør samme væsens dagsbevidsthed på det åndelige eller psykiske plan. Da de fysiske væseners dagsbevidsthed under den dybe normale søvn også er overført til natbevidstheden, befinder de sig under denne fysiske

søvn i en tilstand, hvor de har vågen dagsbevidsthed på samme plan som "de afdøde". De levende og "de døde" kan da her fortsætte den indbyrdes tankeudveksling og det ønskede samvær, de ikke mere kan få udløst på det fysiske plan. Livsvigtige ideer, advarsler, råd og vejledning udveksles her gensidigt i stor stil mellem begge planers væsener. Og selv om erindringen om et sådant åndeligt samvær og de hermed forbundne oplevelser totalt mangler i den fysiske dagsbevidsthed ved væsenets opvågning efter søvnen, vil den alligevel være nedplantet i samme væsens underbevidsthed og herfra ved givne særlige lejligheder eller situationer forplante sig til den vågne fysiske dagsbevidsthed. Den vil da på intuitionslignende måde befrugte vedkommende væsens tankeverden med den viden, det åndelige eller psykiske materiale, der var det åndelige samværs kerneindhold.

På denne måde står alle levende væsener i en ufarlig og beskyttet forbindelse med den åndelige verden. Døden er ikke den store adskillelse fra de kære "afdøde", eller dem man holder af, som menneskene her på jorden i al almindelighed forestiller sig. Dette vil efterhånden blive til en så levende opfattelse eller kendsgerning, at alt det sortsyn, der med fortvivlelse, tårer og livslede i dag gør en bisættelse eller begravelse til en begrædelsesceremoni i sort, sort og atter sort, vil ændres således, at begravelsen bliver det, den skal være, en lykønskningens og lysets fest. Den naturlige død vil altid være en udfrielse af den indskrænkning i livsoplevelse og det heraf affødte sjælelige fængsel, som en udødelig ånds tilknytning til en invalid, defekt eller affældig og for livsoplevelse uegnet organisme må siges at være. En sådan befrielse skal ikke begrædes, men lykønskes.

Ovenstående spørgsmål og svar stammer fra en fast rubrik i Kontaktbrevene 1950-51, hvor Martinus svarede på spørgsmål fra læserne. Spørgsmål nr. 10 blev bragt første gang i Kontaktbrev nr. 5, 1950. Artikel-id: M3010.

BISÆTTELSE

KAP. 160. Igennem den normale søvn kan de overlevende på det fysiske plan have forbindelse med de afdøde, hvorved man efterhånden vil komme bort fra at føle døden som en adskillelse

Naturligvis kan det ikke undgås, at der fra

enkelte af den "afdødes" virkelige venner og pårørende altid vil udløse sig et vist vemod over den forandrede tilstand, der jo til en vis grad ligner en adskillelse, *men i virkeligheden slet ikke er nogen adskillelse, idet alle fysiske væsener har adgang til den åndelige verden igennem deres normale søvn og er da sammen med dem af deres "afdøde" pårørende, de holder af eller har været knyttet til på det fysiske plan. Bevidstheden herom vil vokse med udviklingen, og vil derfor være langt stærkere hos fremtidens mennesker end hos nutidens. Og man vil således tilsidst komme helt bort fra at føle "døden" som en adskillelse.*

VEJEN TIL PARADIS

KAP. 54. Den normale korrespondance-forbindelse mellem de fysiske og de åndelige væsener

Med hensyn til de åndelige eller diskarnerede væseners forbindelse med væsenerne på det fysiske plan er denne normalt henlagt til de fysiske væseners soveperiode. Når det fysiske væsen er faldet i en dyb søvn, er det, om end ikke helt befriet fra sin fysiske organisme, så dog så meget, at dens anvendelse til korrespondance er sat ud af funktion, og det sovende væsen befinder sig derefter på det åndelige plan som et halvåndeligt væsen. Samme væsen har nu i denne sin på det fysiske plan sovende, men på det åndelige plan vågne dagsbevidste tilstand, lejlighed til at søge forbindelse og korrespondance med de af dets "afdøde" pårørende, venner og bekendte, som befinder sig i det paradys, som det selv tilhører under sin normale søvn. Ligeledes kan det også selv blive opsøgt af de af nævnte "afdøde", som befinder sig på et højere paradysisk område. På samme måde kan det også selv opsøge "afdøde" pårørende og venner, som befinder sig i et lavere paradys end dets eget. Således er der mulighed for alle, der er bundet ved sympati eller kærlighed, at få forbindelse med hinanden på det åndelige plan. Men korrespondancen her er altså indskrænket til områder, hvor væsenerne, som før nævnt, umuligt kan komme i konflikt eller skænderi med hinanden. De kan kun korrespondere på bølgelængdeområder, der er paradysiske, hvilket vil sige: er glædesbefordrende. På det fysiske plan kan væsenerne jo diskutere på alle felter, både i dem, hvor de er

ufærdige eller mere eller mindre uvidende, og i dem, hvor de er færdige eller vidende. Det er derfor, de på nævnte plan har så stor mulighed for at komme i konflikter, skænderier og krig. Dette er altså totalt umuligt i de forskellige paradys med undtagelse af dem, i hvilke krigen eller de mørke og dræbende tankeklimaer er ønskedrømme eller paradys. Men der er det kun tænkte og dermed kunstige og ikke virkelige situationer, der opstår. At de fysiske væsener i deres vågne dagsbevidsthed ikke kan huske deres eventuelle korrespondance eller tankeudveksling med væsener på det åndelige plan under søvnen, skyldes kun, at de hertil hørende erindringsanser er sat ud af funktion, så snart væsenet vågner og bliver sig helt fysisk bevidst. Denne omstændighed er en livsbetingende nødvendighed, for at den åndelige oplevelsestilstand under søvnen ikke skal blive til en alvorlig hindring eller gene for væsenernes vågne, fysiske dagsbevidsthed eller dagligliv og dermed i deres udvikling fra dyr til menneske. Det er derfor, at den åndelige tilværelse kun kan eksistere som paradysisk. Hvis ikke erindringerne om væsenernes ulykkelige fysiske liv eller skæbne kunne lukkes ude fra dets paradys, ville paradysoplevelsen være en umulighed. Og hvis ikke erindringerne fra paradysoplevelsen kunne lukkes ude fra det fysiske dagligliv, ville dette med sine genfordigheder eller mørke tilstande for væsenet opleves som en større eller mindre ulykke i forhold til paradysoplevelsens vidunder af en glædes- og lyketilstand. Selv de skønneste fysiske skæbner ville føles som mentale kuldegysninger eller al livslyst nedbrydende chok, der kun kunne afføde en dødbringende melankoli og livslede. Man forstår således her atter den guddommelige verdensordens fuldkommenhed og afsløring af Guddommens alvisdom, alkærlighed og almagt.

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvordan beskriver Martinus de naturlige møder og samtaler med de "døde"?
2. Hvad mener Martinus med natbevidstheden, og hvordan hænger det sammen med de afdøde?
3. Hvilken krop viser de besøgende afdøde pårørende sig i?
4. Drøft bønnens betydning i forbindelse

med vor død og overgang til det åndelige plan.

5. De døende mennesker beskriver deres drømme om møder med nære familiemed-

lemmer som “mere virkelige end virkeligheden” og helt forskellige fra almindelige drømme. Hvad kan den forskel skyldes?

Torsdag

Fattigdom er ikke en mangel på karakter; det er en mangel på penge

Præsentation: *Engelsk tale og dansk tekst. 15 min.*

”Ideer kan forandre verden”, siger historikeren Rutger Bregman, som i dette TED-foredrag deler sine tanker om en provokerende idé: garanteret basis indkomst for alle – også kaldet borgerløn. Vi kan her lære mere om denne idé’s 500-årige historie og om et glemte moderne eksperiment, hvor det virkelig fungerede. Forestil dig, hvor meget energi og talent vi vil frigøre, hvis vi gjorde os fri af fattigdom en gang for alle.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

Den menneskelige arbejdsevne – Kosmos nr. 8/2006 – stk. 4-5, 7-10 (21)

Hellere krydse Atlanten på tømmerflåde end job på kontor – Kosmos nr. 12/1993 (23)

Det kommende fuldkomne menneskerige – Det evige verdensbillede, bind 2 – stk. 26.21-26.24 (25)

DEN MENNESKELIGE ARBEJDSEVNE *af Martinus*

4. Mennesket er skabende, derfor er lediggang en sundhedsfarlig svøbe for det

[...] Dette vil igen sige, at det, som mere end noget andet befordrer sundheden og glæden ved at være til, er det levende væsens evne til at skabe nyttige eller logiske ting, produkter der direkte øger dets livslyst, dets glæde ved tilværelsen. Derfor vil lediggang efterhånden blive menneskehedsens største og mest sundhedsfarlige svøbe.

5. Arbejdsløshedsproblemet kan ikke løses politisk, men er en følge af en af naturen frembragt kursændring i den jordmenneskelige udvikling

Hedder det ikke netop i Bibelen: “I dit ansigts sved skal du æde dit brød”, og at “den, der ikke vil arbejde, bør heller ikke have føde”? Disse ord ville være sande, om ikke udviklingen netop viser, at der i dag i verden er et overskud af mennesker, en stadig voksende gruppe af “arbejdsløse”, til hvem der intet arbejde eksisterer. Vi står her over for et i virkeligheden tilsyneladende uløseligt problem. Denne for hundrede tusinder af mennesker uhyggelige

arbejdsløshed synes ikke at kunne holdes nede undtagen i de frygtelige krigsperioder, hvor utalte millioner sendes til fronterne, mens alle andre mere eller mindre fordeles i våbenindustrien. Vi står her over for den paradoksale kendsgerning, at mens der næsten er for få mennesker, når verden er i krig, er der alt for mange, så snart fredsklokkerne ringer. Med freden kommer arbejdsløsheden, og selv om fagforeninger, arbejdsløshedskasser og de såkaldte “tvangsarbejder” eller “nødhjælpsarbejder” naturligvis er udmærkede hjælpeforanstaltninger, så udgør de dog i forhold til selve problemet kun et mere eller mindre slet camoufleret “lapperi”. Arbejdsløsheden er blevet et problem, intet som helst politisk parti i verden er i stand til at løse. Det er simpelt hen en følge af en af naturens egne kræfter frembragt kursændring i den jordmenneskelige udvikling eller kulturskabelse. Og så længe den jordmenneskelige politik eller de jordmenneskelige regeringsformer ikke er blevet bragt i samklang med denne af naturen selv foretagne kursændring, vil arbejdsløsheden vokse og vokse for til sidst at blive den magtfaktor, hvor igennem naturen vil vælte det jordiske menneskes nuværende indstilling til individets ejen-

domsret og medborgerskab.

7. *Udviklingen tjener et højere formål*

Maskinernes kosmiske hensigt er ene den at bevirke, at det grove, materielle arbejde ikke behøver at udføres af mennesker. I første omgang har dette naturligvis ført til, at mange mennesker jorden over er blevet arbejdsløse. Forholdet er her ganske enkelt det, at jo bedre maskinerne kan udføre det for menneskeheden beståen nødvendige arbejde, desto flere overflødige mennesker vil der blive. Føjer vi så dertil den kendsgerning, at den menneskelige formeringsevne i vor tid betinger inkarnationen af utallige millioner af mennesker, bliver perspektivet set fra et givet synspunkt meget uhyggeligt. Arbejdsløshedstallet eller summen af overflødige mennesker vil uundgåeligt på et eller andet tidspunkt give sig til at vokse imod det gigantiske. Situationen vil blive sådan, at kun en stadig svindende gruppe vil have adgang til et virkeligt erhverv, nemlig den gruppe der dels ejer og dels nødvendigvis må betjene maskinerne. Kun disse mennesker ville, om ikke udviklingen tjente et højere formål, da være samfundets egentlige magthavere.

8. *Almeninteressen må gå forud for privatinteressen, og samfundsudviklingen går allerede i den retning*

Hvad er det da, der i vor tid er forkert i verdensadministrationen? Der er det forkerte i jordmenneskeheden administration af de eksisterende værdier, at denne administration ikke værner disse værdier til fordel for almeninteressen, men derimod til fordel for privatinteressen. Ved privatinteressen må man i denne forbindelse forstå en interesse af ren egoistisk natur, hvilket vil sige dyrisk natur. Denne dyriske natur eller dette dyriske princip er guddommeligt og direkte livsbetingende i det egentlige dyrerige, men dødsensfarligt for enhver kultur, i hvilken krig, ufred og intolerance skal være en absolut umulighed. Egoismen udtrykker således en kraft, der har været og endnu et stykke tid vil være absolut nødvendig i menneskeheden udvikling frem imod en varig fred. Dens natur udgør en levende demonstration af, hvorledes en kultur, i hvilken der skal være fred, absolut ikke skal være. Derfor ser vi også, hvorledes samfundsudviklingen i form af arveafgifter, progressive skattelove m.m. i stedse højere og

højere grad gør det umuligt at få tilegnet sig en privatformue. Staten, hvilket vil sige almenheden, forlanger en større og større andel i disse overdragelser og gaver, ja endog også i et menneskes ved eget arbejde erhvervede fortjeneste eller formue. At dette er ubehageligt for den, det rammer, er naturligvis en selvfølge og det så meget mere i en verden, hvor de fleste endnu i penge og formue ser den eneste beskyttelse imod alt og alle. Men hvis ikke udviklingen gik i denne retning, ville menneskeheden netop blive ført endnu dybere ind i arbejdsløshedens og diktaturets helvede, end tilfældet allerede er.

9. *Udviklingen fører til skabelsen af en international verdensstat*

Jeg har berørt disse alvorlige problemer for Dem for i korte træk at vise baggrunden for den verden, der vil blive resultatet af de lidelser, som menneskeheden i dette århundrede har gennemlevet. Vi nærmer os med stor hast den tid, hvor maskinerne plus et i virkeligheden meget begrænset antal mennesker kan producere de for verdenssamfundet nødvendige materielle ting. Mens denne produktion især i fortiden, men også endnu i vor egen tid, er under kontrol af privatinteressen, vil udviklingen uundgåeligt medføre, at almenheden, hvilket vil sige flertallet, på et vist tidspunkt ikke alene bliver medbestemmende i administrationen af verdensværdierne, men direkte hovedbestemmende. Udviklingen vil uundgåeligt føre til skabelsen af en international verdensstat, i hvilken en af flertallet indsat øvrighed vil overvåge, at intet menneske vil kunne leve på andres bekostning, og at intet menneske vil savne det for et virkeligt lykkeligt liv nødvendige arbejde. Da verdenssamfundet til den tid vil eje alle værdier, vil begrebet "penge" ikke længere eksistere. Den eneste værdi i dette samfund er den menneskelige skaberevne. I kraft heraf vil hvert eneste menneskes liv blive overvåget på en sådan måde, at dets evner bliver undergivet den bedste udvikling, som tænkes kan.

10. *Alle jordiske mennesker vil blive genier i alle kunstarter, også i kunsten at leve. "Himmerigets rige" bliver til virkelighed*

Hvad skal da alle disse mennesker bestille? Ja, da alt grovere arbejde for længst er overtaget af maskiner og helautomatiske fabrikker, bliver der kun ét tilbage for det jordiske men-

neske at beskæftige sig med: udviklingen af dets ånd, hvilket i denne forbindelse til sige: udviklingen af dets evne til at skrive, tegne, male, synge, spille eller på anden vis at give udtryk for alt det, der bor i dets sjæl. Mens livet fra junglen og frem til vor tid hovedsageligt har været et liv i kamp imod alt og alle, vil fremtidens mennesker udelukkende koncentrere sig om at blive genier i kunsten at leve, kunsten at tænke. Langsomt dæmrer det for menneskeheden, at vi i virkeligheden alle er borgere i en uhyre rig verden, og at årsagen til vor nuværende elendighed alene er at finde i vort eget sind. Når vore mentale ufuldkommenheder af livet selv er blevet bragt til ophør, vil vi finde os som borgere i en verden, hvor alle tjener alle, og hvor dén er størst, der gennem sine evner formår at sprede mest kærlighed, mest skønhed og dermed mest velsigelse omkring sig. I denne verden, hvor ånden helt har besejret materien, eksisterer der kun glæde og harmoni. "Himmerigets rige" er her blevet til virkelighed, og juleevangeliets dybe, rene budskab om "velbehagelighed mellem menneskene" er her blevet fuldbyrdet. Gud vandrer da atter sammen med "Adam" og "Eva" i "Paradisets have".

Fra et foredrag af Martinus afholdt på Martinus Institut, søndag den 30. januar 1949. Manuskript til foredrag bearbejdet af Erik Gerner Larsson. Bearbejdelsen er godkendt af Martinus. Første gang bragt i Kontaktbrev nr. 2, 1957. Artikel-id: M1620.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

**HELLERE KRYDSE ATLANTEN PÅ
TØMMERFLÅDE END JOB PÅ KONTOR**
af Martinus

Kære N.N.,

Jeg har forlængst modtaget et brev fra Dem dateret .. og beder Dem undskylde, at jeg ikke har nået at få svaret på dette noget før.

Jeg ser af nævnte brev, at De er højst misfornøjet med Deres liv. De skriver bl.a., at ingen forestilling er Dem så forhadet og afskyelig som den at være "ansat" i et borgerligt erhverv ... med alt hvad det repræsenterer ... at have en fast dagsplan – og altid ens, og at måtte adlyde andre og som en marionetdukke lade sig hive omkring og gøre ting, som ikke vedkommer én det ringeste. Et kontor eller en forretning, ligegyldig af hvilken art, er Dem forhadet "som fanden selv", og før ville De hellere krydse Atlanten på en tømmerflåde med

fare for at blive opslugt dér, end indtræde i kontor- eller forretningsverdenen for at opsluges af den – hvis De fik valget.

Dernæst skriver De, at dette kan P.P. ikke begribe, skønt De synes, det er let at begribe.

Ja, kære N.N... Deres tilstand er let nok at begribe. Den har De mere end tilstrækkelig tydeligt åbenbaret igennem Deres brev. Men årsagen til den – det er jo den, det gælder. Og her kan jeg godt forstå, at P.P., som selv er et ualmindeligt flittigt arbejdsmenneske, parat til at udføre et hvilket som helst arbejde, der i en given situation måtte blive krævet af ham, har vanskeligt ved at forestå Deres tilstand, der er en hundrede procents modsætning til hans. Men nu har De bedt mig om hjælp, og jeg skal endnu engang forsøge at orientere Dem.

Deres livsindstilling er altså et had til at være "ansat", had til et borgerligt erhverv, had til at være undergivet andre, had til at dikteres til at gøre ting, som ikke vedkommer Dem. De nævner her kontor- eller forretningsverdenen og hader altså alt dette som "bare fanden". Det, som alle mennesker verden over, lige fra de er små, bliver opdraget til, nemlig til selv at skulle tjene deres føde og klare deres udkomme, så de ikke kommer til at ligge andre til byrde, denne absolut sunde og livsnødvendige indstilling til livet, afviser De pure og understreger dette med, at De hader det som "bare fanden".

Men har De tænkt over, hvor meget De selv skylder det borgerlige erhverv?

Hvis alle andre mennesker hadede det borgerlige erhverv og ligesom De havde kunnet undgå at deltage deri, undgå at have en livsstilling, hvordan skulle De så have kunnet nyde alle de goder, som De dagligt, lige fra De blev født, har tæret på som en selvfølgelighed? Når De kan gå i pæne, behagelige klæder og sko, når De kan bo i et dejligt hus eller en dejlig lejlighed, når De kan komme på sygehus og under lægebehandling, hvis det skulle blive nødvendigt, når der forefindes fabrikker, lys- og gasværker, skoler og læreanstalter, litteratur, kunst og videnskab etc. etc., skyldes det udelukkende mennesker, der netop i større eller mindre grad må se bort fra, hvad de har lyst til, og hvad de ikke har lyst til. De lever således, kære N.N., hver dag på alle disse menneskers arbejde og er derfor samfundet eller det borgerlige erhverv overordentlig meget skyldig. Kan De ikke se, at det er en

afsporing at ville leve og nyde behageligheder på andre menneskers bekostning? Vi er alle sammen vor næste i det borgerlige erhverv det skyldig, at vi selv også er med til at yde vort bidrag til dets opretholdelse. Hvis vi derfor alle, ligesom De, forbander det og flygter fra det i stedet for at forstå dets betydning, vil samfundet gå under. Hvis alle ville være snyltere på andres arbejde, hvordan skulle arbejdet så blive gjort? – Hvorfor skulle De være en undtagelse? – Hvorfor skulle De ikke arbejde på et kontor eller i en anden stilling inden for noget, De har mulighed for at kunne udrette? –

Det er muligt, at De har lyst til at arbejde med ting på et højere plan end det rent materielle fysiske plan, men hvem af de mange bundne arbejdere i fabrikker, på værksteder og kontorer e.l., og som er med til at betinge, at De kan nyde civilisationens goder, har ikke det? – Men et højere plan eller kulturstadium end den nuværende, materialistisk gudløse kultur repræsenterer, er idealisme. Sand idealisme er næstekærlighed. Det er dette hellere selv at ville lide, end at andre skal lide, hellere selv at tage tønnen, end at andre skal tage den. Det er at forstå, at alt i éns skæbne er beregnet på at omdanne én til “mennesket i Guds billede”. Det er at forstå alt og alle. Kun denne forståelse giver den frihed, som De i virkeligheden hungrer efter, men som De slet ikke kan få, fordi De er langt fra at have denne forståelse og den hermed forbundne idealisme. Så længe De, kære N.N., ikke indstiller Dem på at være i kontakt med det, De skylder menneskeheden på det materielle plan, alt det i det borgerlige erhverv, som De udtrykker at hade, er De ikke idealist. De er ikke noget godt eksempel for andre. Og uden at være dette, kan De jo umuligt tilhøre et højere plan end netop det, disse andre befinder sig på. De er således i virkeligheden i dag, kosmisk set, på Deres rette hylde. De har en lidt for højt udviklet intelligens i forhold til Deres humane talent. Denne tilstand lader Dem ane et højere kulturstadium, som De meget gerne vil tilhøre. Men Deres endnu mangelfulde humane udvikling bevirker, at De ikke vil betale det, det koster at tilhøre et sådant plan. De vil ikke tage den tønn, som De nødvendigvis må tage for at passere vejen op til dette stadium og til den frihed, De så stærkt hungrer efter. Men andre mennesker kan ikke gå vejen for Dem, De må selv personligt tage tønnen. Og denne

tønn er netop det, De udtrykker at “hade som bare fanden”. Dette had må De derfor se at få bekæmpet og så være villig til at være vaskekone såvel som fyrstinde, være fabriksarbejderske såvel som kontordame, være indstillet på hellere at tjene end at lade sig tjene, og så være indstillet på uden had og bitterhed at udføre et hvilket som helst arbejde, Gud i form af Deres skæbne så end måtte forlange af Dem. Kom endelig bort fra den tanke, at De skulle være for god eller for højt udviklet til at udføre det eller det ærlige arbejde, der i en given situation af skæbnen er blevet pålagt Dem.

Så længe De ikke har lært dette, så længe De bliver ved med at hade det eller det ærlige arbejde, vil De atter og atter møde det for til sidst at blive lænket i det. Det vil således spærre vejen til den frihed, De så stærkt påberåber Dem. Når De derimod har lært at indse, at det arbejde og borgerlige erhverv, De i dag hader, i virkeligheden er livsnødvendige foreteelser i Guds omskabelse af Dem fra “dyr” til “menneske”, og at De i virkeligheden hellere må velsigne end forbande det, da vil frihedens sollyse epoke stige op over Deres skæbnes horisont. Da begynder De selv at blive lysende for andre.

De må ikke tro, at de største vise er mennesker, der er bange for at udføre simpelt arbejde, og at det er derfor, de er nået så langt frem i åndsudviklingen. Tværtimod, det er alle mennesker, der er parat til at gøre, hvad det skal være af arbejde, hvis de dermed kan hjælpe menneskene til et større lys eller en bedre tilværelse. De er udelukkende kommet så langt, fordi de lever i den opfattelse, at de er kommet til verden for at tjene og ikke for at lade sig tjene. Det er også værd for Dem at erindre, at Kristus var tømrersvend, ligesom hans disciple heller ikke var uden borgerligt erhverv. Selv har jeg deltaget i det borgerlige erhverv siden jeg var 12 år. Jeg var hjorddreng, tjenestekar, mejerist, natvægter og til sidst kontormand. Da indtraf den åndelige tilstand i mit liv, der affødte friheden for mig til at arbejde med livets højeste problemer. Dog måtte jeg endnu engang, efter at jeg havde begyndt på mit store hovedværk “Livets Bog”, et lille stykke tid tage plads som arbejdsmand for at klare mit livsophold. Men jeg har aldrig nogen sinde i disse mine situationer følt mig bitter eller hadeful, selv om jeg naturligvis ikke følte disse som opfyldelsen af mit livs

idealer eller mål. Jeg følte altid i disse situationer, at jeg arbejdede for Gud, og at det var noget, jeg måtte igennem. Jeg følte, at jeg i stor udstrækning levede på andres arbejde. Derfor måtte jeg også være med til at udføre det arbejde, andre kunne leve på, så længe jeg endnu ikke var modnet til at kunne udføre det åndelige arbejde for Gud, som jeg senere i så høj grad blev velsignet med.

Ja, kære N.N.! Jeg ville ønske, at jeg havde kunnet skrive et andet brev til Dem, der havde været mere behageligt, men så ville jeg jo ikke have været ærlig over for Dem. Jeg har bedømt Deres tilstand efter Deres brev, og jeg kan udmærket føle, hvor pinlig den må være for Dem. Jeg har derfor af mit ganske hjerte søgt at finde de oplysninger frem, som ufejlbarligt kan hjælpe Dem ud af Deres skærsild og, for så vidt De selv vil, give Dem den store livsglæde, det er, kun at leve for at tjene sin næste og dermed være til glæde og velsignelse for alt levende.

Og hermed de kærligste hilsener
Martinus

Artiklen er en gengivelse af et brev fra Martinus, dateret 12. september 1959. Titel, renskrift og ny retskrivning er godkendt i rådet. Første gang bragt i Kosmos nr. 12, 1993. Artikel-id: M32374.

© Martinus Institut 1981, www.martinus.dk

**DET EVIGE VERDENSBILLEDE, BIND 2
SYMBOL 26 – DET KOMMENDE
FULDKOMNE MENNESKERIGE**

STK. 26.21 Verdensstatens arbejdsfordeling, levestandard og livspas

Ethvert sundt og normalt arbejdsdygtigt menneske har en medfødt arbejds- eller skabeevne, som sammen med andre menneskers skabeevner sætter dem i stand til at omdanne materien til et fysisk livsfundament for menneskeheden. I kraft af dette vil det totalt fuldkomne økonomiske system komme til udførelse. Dette system består i, at ethvert menneske selv må yde det antal arbejdstimer, der skal til, for at danne materien om til livsfundament for samme væsen. Det være sig således: næring, husly, undervisning, opdragelse, befordring, rejseliv, sygehjælp, forsørgelse i barndommen og alderdommen. – Hvordan kan en sådan situation skabes, i hvilken væsenet selv yder det antal arbejdstimer, som dets eget liv koster fra fødslen til døden? – Her

må man forstå, at verdensstaten først må blive til virkelighed. Denne, af alverdens stater bestående, stats regering har ansvaret for hele jordens befolkning. Den vil derfor med de til den tid eksisterende elektronregnemaskiner og mange andre lignende apparater være i stand til at vide, hvor mange arbejdstimer, der skal til for at skabe en levestandard for den samlede jordmenneskehed af en sådan kapacitet, at den kan yde ethvert menneske et liv i velvære og den heraf følgende lykke og glæde. Verdensregeringen vil vide, hvor mange mennesker, der på ethvert givet tidspunkt eksisterer og kan derefter udregne, hvor mange arbejdstimer, der skal til, for at kunne yde menneskeheden den førnævnte fuldkomne levestandard, og kan derefter fordele disse arbejdstimer på hvert enkelt normalt sundt og arbejdsdygtigt menneske. Med denne kæmperationalisering af alt arbejde eller skabelse i verden vil det kun blive en meget lille arbejdstid til hvert enkelt menneske, muligvis to timer om dagen eller måske én dag om ugen. Dette vil så meget mere blive gjort til virkelighed af det væld af maskiner og apparater, der til den tid vil være opfundet. Man vil endog have maskiner, der kan lave maskiner. Der vil ikke mere til den tid eksistere groft manuelt arbejde. Menneskene vil kun komme til at lede maskiner til at gøre det. – Når et menneske har udført sine lovpligtige to timer eller hvilket andet antal, der måtte blive gældende, får det dette noteret på et kort. Dette kort gælder således som kvittering for dets arbejdsydelse. Med denne kvittering har det adgang til alle verdensstatens goder indenfor den beregnede levestandard, som de nævnte arbejdstimer er afstemt efter. Vil noget menneske have goder, der ligger ud over den beregnede levestandard, vil der også være adgang til det, men da bliver de ekstra arbejdstimer, som det vil koste at frembringe de ønskede goder, pålagt vedkommendes i forvejen lovpligtige arbejdstimer. Disse væseners arbejdskort giver således væsenet adgang til livsgoderne, og vi vil herefter udtrykke dem som "livspas".

STK. 26.22 Hvad pengenes afskaffelse betyder i verdensstaten

Det forannævnte livspas har altså i verdensstaten totalt afløst pengesystemet. Ingen som helst vare eller skabt ting har pengeværdi. Den kan derfor heller ikke blive en handel-

svare, ligesom al handel også er ophørt. Ingen kan købe eller sælge. Man kan kun modtage og give gaver. Men der er jo heller ikke nogen som helst i verdensstaten, der har brug for penge. Alle er velhavende. Alle har det endnu bedre end et almindeligt velhavende menneske af i dag. Når ingen som helst skabt ting har salgsværdi samtidig med, at menneskene på deres livspas kan få, hvad de ønsker, falder alle de såkaldte forbrydelser, tyveri, bedrageri, misundelse og lignende mørke tankeklimaer og handlinger helt bort. Og der bliver lys og glæde der, hvor før disse fejlmanifestationer formørkede den daglige tilværelse. Ethvert menneske yder altså her selv de arbejdstimer, dets liv koster. Dette gælder også for dets barndom, alderdom og dets eventuelle sygedage. I det fuldkomne menneskerige kan intet menneske leve på andres bekostning. De mørke tankeklimaer med krig, lemlæstelse, nød og elendighed, der tidligere manifesterede sig i menneskeheden, falder således bort, og det guddommelige lys kommer også her til at skinne.

STK. 26.23 *I verdensstaten kommer alle til at arbejde i deres hobby*

Da den menneskelige arbejdsevne således er verdensstatens eneste virkelige værdi, vil ethvert barn blive uddannet i det arbejds- eller skabefelt, i hvilket det har sine evner og talenter, thi kun der er dets hobby eller livs- og skabelyst. Og der, hvor væsenet har sin livslyst eller hobby, der bliver dets pligt skyldige arbejdstimer, det skal yde for sin eksistens, en livsglæde og ikke en livslystnedbrydende kedsomhed. Der, hvor det før følte arbejdet mere eller mindre som trældom, føler det det nu som en stor inspiration og livslyst til stor glæde både for sig selv og dets omgivelser, ligesom dets arbejdsydelses kvalitet langt overstiger, hvad det før kunne præstere.

STK. 26.24 *Børneopdragelse og uddannelse er også på livspas*

Da børneopdragelse og uddannelse også er på livspas, kommer det forældrene til gode. De kan eventuelt selv bruge deres lovpligtige arbejdstimer på deres børns opdragelse, eller de kan lade andre, der er eksperter i børneopdragelse, overtage dette hverv. Ingen kan således i verdensstaten komme til at leve på andres bekostning. Ikke engang børn er økonomisk afhængige af deres forældre. I verdensstaten findes der således ingen som helst falsk værdi, ingen kan blive bedraget, ingen kan komme i gæld, ingen kan blive ruineret, ingen kan komme under økonomisk tvang. Verdensstatens økonomi har fundet sit leje. Den er blevet en automatisk lysfunktion. Alle arbejder i deres hobby og oplever deres liv i økonomisk velvære. Deres liv er ikke til byrde for andre, og andre er ikke til byrde for dem. Verdensstaten er i økonomisk balance.

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Reflekter over forskellen mellem Martinus beskrivelse af kommende arbejds- og studiepligt og nutidens forslag om borgerløn.
2. Er borgerløn det mindste onde i vores ufuldkomne verdensøkonomi og stressende arbejdsvilkår, eller er det en blindgyde, der blot vil skabe større problemer?
3. Reflekter over hvor mange arbejdsfrie indkomster og kunstige leveveje, der ikke hører fremtiden og næstekærligheden til.
4. Del erfaringer med effekten af at leve i frygt for dårlig økonomi, hhv. tillid til at have nok?
5. Hvad ville det betyde, hvis alle arbejdede med deres hobby?
6. Hvordan kan børn og unge vejledes til den beskæftigelse, der matcher deres længsel?

Fredag

Greta og Snemanden

Præsentation: *Svensk og engelsk tale med dansk tekst, 26 min.*

Greta Thunberg startede en stilfærdig kamp for klimaet ved at skolestrejke foran den svenske Rigsdag. I dag er hun en verdenssensation. Eneboeren Billy Barr bor højt oppe i Rocky Mountains, hvor han i 46 år har målt sneen – og pludselig har fået en vigtig rolle i forskningen. *Horisont* følger to vidt forskellige klimaforkæmpere.

Tekster fra Det Tredje Testamente:

Tre slags skæbne – AS 1 – stk. 39.5-39.6 (27)

De kosmiske kræfter bag verdensgenløsningen – AS 1 – stk. 40.15 (29)

Logik – kap. 86 (30)

Livets Bog, bind 3 – stk. 667 (32)

TRE SLAGS SKÆBNE

STK. 39.5 *Mikrokosmisk skæbne*

Men væsenernes skæbneområde er ikke blot baseret på deres væremåde over for deres medmennesker og øvrige mellemkosmiske medvæsener. Det er i lige så høj grad baseret på deres væremåde over for mikrovæsenerne i deres egen organisme. Disse små væsener hører også med til den næste, man skal elske, som man elsker sig selv. Når dette hidtil ikke er blevet så meget omtalt i verdensgenløsningens vejledning og forskrifter og dermed heller ikke i religionernes påbud, er det fordi, menneskene endnu ikke havde fået tilstrækkelig erfaring eller udvikling til, at de her i dette mikrofelt kunne forstå vejledning eller oplysninger. Og det er egentlig først nu fra det tyvende århundrede og fremefter, at menneskene vil komme til at erkende, at kærlighedsbudet ikke blot gælder dette, at elske sine medmennesker, men også dette, at skabe vel-signelse og sund levevis for de mikrovæsener, på hvilke hele vor organismes eksistens beror. Dette er lige så vigtig en karmisk livsbetingelse som dette, at elske sine medmennesker. Men her er jordmenneskene endnu i en alt-overvældende grad sovende væsener, hvilket

bliver til kendsgerning igennem det ocean af sygdomme eller kropslige lidelser, vi bliver vidne til på verdens af syge mennesker overfyldte hospitaler. Her forekommer mere eller mindre ødelagte organismer i millionvis, som læger og sygeplejersker af al kraft søger at råde bod på. At disse sygdomme i værste tilfælde er intet mindre end et helvede for de pågældende organismers ophav er yderligere en kendsgerning.

Hvordan går det til, at menneskene kan påføre sig selv en så forfærdelig lidelse eller karma? – Det kommer af, at de pågældende mennesker i en alt for ringe grad har skænket deres organisme nogen særlig tanke eller interesse. De tænker ikke på, at den udgør en bolig, et livsrum eller en verden for levende væsener. De tænker heller ikke på, at de selv har det fulde ansvar for denne organismes sundhed og velvære. Man kan overbebyrde denne med mere arbejde, end den er bygget til at kunne tåle; den må da svækkes for til sidst at bukke under. Man kan også opsummere stoffer i den, der hverken udgør mad eller drikke. Man kan underminere den med tobaksrygning, man kan underminere den med alkohol og narkotika, og væsenerne kommer til at gå rundt som rene vrag og svæklinge

for til sidst at bukke under for en alt for tidlig død. Ligeledes kan man underminere organismen med en fejlagtig kost, der også kan føre til sygdom og svækkelse. Og her må også nævnes menneskehedens største vildfarelse, at spise animalsk føde. Efterhånden som mennesket udvikler sig til at opfylde kærlighedsloven, at elske sin næste, altså de levende væsener, som sig selv, er det klart, at det ikke samtidig kan være et væsen, der absolut skal slagte og æde de nævnte væsener. [...] Jo mere menneskene udvikler sig i human retning, desto mere uegnede bliver de til at kunne tåle den grove, dyriske eller animalske føde. De milliondrab, menneskene således udøver på dyrene, skaber en tilsvarende døds karma for de i dyredrab og kødspisning implicerede mennesker. Dette vil igen sige, at i samme grad, som de er impliceret i nævnte dyredrab og kødspisning, er de ubeskyttet imod unaturlig død; det være sig i krig, ved overfald, ved ulykke i færdslen, ved bildrab og ved andre forekommende uheldige eller farlige situationer i det daglige liv.

Som vi her kan se, udløser dyredrabene og kødspisningen to slags skæbner. Da dyrene udgør mellemkosmiske væsener, vil gengældelsen for drabet på disse høre ind under mellemkosmisk skæbne. Da kødspisningens reaktioner forekommer i organismens mikroverden eller indre organer, bliver disse reaktioner eller kødspisningens virkninger at udtrykke som mikrokosmisk skæbne.

STK. 39.6 Makrokosmisk skæbne

Foruden at vi har de to slags skæbner: den mellemkosmiske, der udgør virkningerne eller gengældelsen af vort forhold til vore mellemkosmiske væsener: medmenneskene og dyrene, og den mikrokosmiske skæbne, der udgør virkningerne eller gengældelsen af vort forhold til mikrovæsenerne i vor egen organismes indre, har vi også en tredje slags skæbne, nemlig vor makrokosmiske skæbne. Da vi med vor organisme danner univers eller bolig for mikrovæsener i dens indre, udgør vi disse mikrovæseners makrokosmos. Da det ligger inden for vort område at kunne gøre godt såvel som ondt for disse nævnte mikrovæsener, får vi også her skæbne eller gengældelse, alt efter den væremåde eller det hensyn, vi manifesterer over for disse væsener. Vi ved allerede, at vi med uheldig kost og nydelse af tobak, alkohol, narkotika, udsvævelser,

mangel på søvn og andre for organismens sundhed og normalitet nedbrydende forhold mere eller mindre ødelægger livsbetingelserne for dens mikrovæsener. Vi skaber med denne væremåde et elendigt makrokosmos for disse vore nævnte livsbetingende mikrovæsener i vort eget indre. Visse områder af de normale mikrovæsener kan slet ikke leve i sådanne ødelagte områder af deres makrokosmos. Og i visse tilfælde inkarnerer der så mikrovæsener af lavere udvikling i disse områder. Men dette forhindrer ikke, at væsenet her i tilsvarende grad er invalid og mere eller mindre fremtræder som et vrage, som et degenererende og langsomt døende subjekt. Denne skæbne udgør virkningerne af, at væsenet ikke har opfyldt sin forpligtelse som makrovæsen. I stedet for at gøre sin organisme til et sundt og godt univers, et lysende og varmen livsrum, en guddommelig bolig for sine livsbetingende levende væsener i sit eget indre, har det for disse væsener gjort sin organisme til et mørkets univers, et lidelsernes eldorado, hvis helvedesluer i form af smerte besætter organismens nervesystem, bevidsthed og psyke og ødelægger væsenets almenbefindende, indtil døden befrier det. Tusinder og atter tusinder af mennesker verden over befinder sig i denne forfærdelige skæbne, fordi de i deres egenskab af makrokosmos for deres mikrovæsener ikke har opfyldt kærlighedsloven, men ved deres vanrøgt og unaturlige nydelser har ødelagt deres organismer. Men ødelagte organismer kan umuligt være noget fuldkomment makrokosmos for mikrovæsener, ja er nærmest mere eller mindre et helvede for dem. Men et væsen, der har gjort sin organisme til et ødelagt makrokosmos eller helvede for dens mikrovæsener, kan ikke vente, at dets kommende skæbne skal blive en solskinsplads, en lykkes og kærlighedens sfære i det makrokosmos, i hvilket det selv skal opleve livet. Det kommer her til at leve i omgivelser, i hvilke det kan få tilsvarende mørke skæbnemæssige oplevelser som dem, det med sin defekte organisme skabte for dens livsbetingende mikrovæsener. Væsenets misforhold og vanrøgt af sin organisme skaber således ikke blot sygdomme og lidelser i den, men er også medbestemmende i væsenets forhold til sit makrokosmos: naturen eller dets omgivelser. Det er denne skæbnetilstand, vi må udtrykke som "makrokosmisk skæbne". Alt efter som væse-

net er ufærdigt, skaber det altså en brutal og mørk skæbne igennem de her nævnte tre kosmos, der i værste tilfælde må udtrykkes som selve helvede eller lidelsernes kulmination. [...]

Skrevet som artikel til Kosmos 1965 (årsskrift).

DE KOSMISKE KRÆFTER BAG VERDENSGENLØSNINGEN

STK. 40.15 Verdensgenløsningsepoke nr. 4

[...] Disse store karmaudløsninger er ikke hverken "straf" eller "hævn" fra en "vred" Gud. Det er derimod ophobede gengældelsesvirkninger fra menneskenes egen fejlagtige væremåde i flere forudgående jordliv. Det er altså virkninger af de lidelser, de pågældende mennesker hver især har påført andre væsener i de nævnte forudgående jordliv. Disse karmaudløsninger har den virkning, at de hver gang løfter væsenet op på et højere humant trin og til den heraf følgende bevidsthedsudvidelse. Tænk, hvor guddommelig livs- eller karmastrukturen således er. Et menneske kan gøre ondt imod sin næste. Virkningerne af dette onde får det tilbage som skæbne. Og når det får det tilbage som skæbne, er det medvirkende til at danne den humane evne eller kærlighedsevnen, den evne, der gør væsenet til mennesket i Guds billede efter hans lignelse. – Gør væsenet godt imod sin næste, får det naturligvis lige så vel virkningerne af dette gode tilbage som skæbne. Og tænk, hvilken retfærdighed der også her åbenbarer sig. Væsenet kan umuligt komme til at opleve andet ondt end det, det selv har udløst eller selv er den absolut første årsag til. Man er således den absolut eneste bestemmende over sin skæbnes fremtræden som lys eller mørke. Derfor må mennesket lære at kende forskel på godt og ondt. Hvordan skulle det ellers kunne blive i stand til at skabe en fuldkommen væremåde og dermed en fuldkommen skæbne for sig selv? Og denne lærdom får det kun fundamentalt ved sine handlingers karmavirkninger. Når menneskene nu i den ny verdensgenløsningsepoke vil møde store, mørke karmavirkninger af alle de mange ulykker, krige, lidelser og unaturlig død, de har påført mennesker og dyr i tidligere jordliv, er det jo netop for, at de ved selvoplevelse kan komme til at kende forskel på godt og ondt.

Men al den lidelse ville ikke nytte noget

som helst, hvis ikke den befordrede udviklingen af den humane følelse. I samme grad som denne følelse udvikles, i samme grad kan dets ophav ikke nænne at gøre andre væsener fortræd. Men denne evne giver ikke mennesket teoretisk viden, og uden viden kan dets humane evne mere eller mindre afspores. Den blot og bart humane følelse uden logisk eller intelligensmæssig styrelse kan misbruges og blive til en meningsløs udfoldelse, vi har givet udtrykket "tossegodhed". Den humane evne har det gode ved sig, at den afføder i dens ophav stor interesse for spørgsmål med hensyn til godt og ondt, som det føler det livsvigtigt at få besvaret. Det er denne indstilling, der gør væsenet modtageligt for verdensgenløsningen. I denne det tyvende århundredes verdensgenløsning drejer det sig ikke om en partiel del af menneskeheden, men derimod hele menneskeheden. Den vil blive moden eller prædestineret til modtagelse af den evige sandhed i en utilsløret form som kosmisk videnskab. [...]

[...] Men man behøver ikke at frygte! Jorden er et væsen, der har påbegyndt "den store fødsel". Den har ikke nogen særlig døds karma til gode. Den kan derfor ikke komme ind i nogen unaturlig død. Dens organisme, der jo er vort makrokosmos, kommer ikke til at gå under ved noget menneskeligt påfund af atomekspllosioner, bål og brand. Den har sine mikrovæsener under kontrol. Men oplevelsen af den store fødsel giver den overordentlig stærk tankeaktivitet. Impulserne herfra danner, som vi allerede har nævnt, refleksimpulser, der gennemstrømmer menneskeheden. Da disse impulser er meget intellektuelt betonedede, hvilket her vil sige, meget humant betonedede, intelligensbetonedede og intuitionsbetonedede, er det ikke så mærkeligt, at de har indvirket på menneskehedens aktivitet og sat denne i et hurtigere tempo. Det, der særligt har virket på menneskene, er den intelligensbetonedede del af refleksimpulserne. Rent bortset fra de mange materielle goder, den har sat menneskene i stand til at frembringe, har den også sat menneskene i stand til at skabe den enorme mangfoldiggørelse af deres ødelæggelses- og drabskapacitet. Dette er menneskenes sidste store underudviklede eller ufærdige bevidsthedsfelt. Det viser, at menneskene endnu, trods verdensreligioner og kristendom, baserer deres liv på det dræbende princip. Det er den sidste store barriere eller hin-

dring for det totalt fuldkomne menneskeriges fødsel på jorden. Da jordkloden nu er i færd med at opleve den store fødsel, er det givet, at dens organisme skal bringes frem til at være i kontakt hermed. Når jorden er i færd med at blive til det færdige væsen i Guds billede, skal den ikke blive ved med at leve i en organisme, der kun er tilpasset et ufærdigt eller primitivt væsen. Derfor er tiden nu kommet, da menneskenes indstilling til det dræbende princip totalt må ændres, så den barriere kan fjernes, der hidtil har lukket menneskeheden ude fra det færdige eller fuldkomne menneskerige. Men denne barriere kan kun fjernes ved to ting, nemlig: næstekærlighed og kosmisk eller åndelig videnskab. Næstekærligheden kan menneskene kun tilegne sig igennem deres mørke karmavirkninger, og den kosmiske eller den åndelige videnskab får de fra verdensgenløsningen. Da der her ikke er plads til en nærmere udredning af den kommende mørke karma, som menneskene i den ny verdensgenløsningsepoke vil komme til at opleve, skal jeg blot lige bemærke, at den vil komme i nogle få impulser. Der vil være et mellemrum imellem hver impuls med adgang for humanitetsudfoldelse og lys karma. Disse menneskenes mørke karmaimpulser vil være af en sådan natur, at menneskene bliver helt drejet bort fra det dræbende princip politik. Menneskene kommer i en situation, hvor deres eneste materielle redning er "verdens forenede stater" med en for alle eksisterende stater fælles verdensregering. Her må jeg henviser til det fjerde kapitel i "Livets Bog". Med denne fundamentale verdensregering er det dræbende princip som magtfaktor totalt fjernet fra menneskenes væremåde og verdensorden. Den virkelige verdensfredens epoke er dermed begyndt. [...]

LOGIK

86. KAP. Mikroindividet kan ikke dirigere makroindividet. Årsagen til individets lidelser er et "indre" anliggende, der kun kan fjernes af individet selv

Nej, den samlede jordmenneskehed er mere end en flok forvildede og uvidende individer. Den er et selvstændigt legeme, der som allerede nævnt har sine egne love og veje at gå i den store verdensplan. Den er analog med et levende væsen, i hvilket hvert enkelt jord-

menneske er et mikroindivid. Og det nytter ikke, at mikroindividet får tanker og meninger om at dirigere makroindividet. Selv om det gør sig nok så stærkt ved at organisere sig med andre mikroindivider, dets forehavende vil altid ufejlbarligt føre til – ikke makrovæsenets død eller forvandling til det værre eller bedre – men til mikrovæsenets eller dets selvbestaltede organisations død. Her kan man ikke "fagorganisere" sig. Det er ikke mikroindividerne, der bestemmer tilværelsens natur i makroindividet, men derimod dettes "skæbneelement". Så dets forvandling til det bedre eller værre har det udelukkende i sin egen hånd. Det gælder her som for alle andre levende væsener: Som det sår, så skal det høste.

Men den evige lov ville umuligt kunne opfyldes, hvis mikroindividerne var makroindividets herre. Hvad kunne det nytte, at makroindividet læste bibel, forskede naturen og tilegnede sig viden og blev dygtiggjort til at leve et moralsk og fuldkomment liv, når dets mikroindivider kunne organisere sig og danne en tilstand i dets legeme, der ville modarbejde alle gode forsætter, betyde ulidelig smerte, være en hindring for organernes normale funktion, ja endog betyde makrovæsenets død? – Og hvorledes skulle man kunne forene det med logik, at mikroindividerne således havde en uindskrænket magt over makroindividet, samtidig med at de måtte være ganske magtesløse overfor deres eget indre? – Mikroindividerne er jo selv makroindivider, idet de har en organisme eller et legeme, der igen består af endnu mindre mikroindivider, af hvilke de så igen måtte være behersket på samme måde som deres eget makroindivid, i henhold til den førnævnte erkendelse, skulle være behersket af dem selv.

Nu vil man måske bemærke, at de svære sygdomme og organiske lidelser, menneskene beherskes af, netop skyldes mikroindividernes dominerende indflydelse. Men hertil må jeg svare, at alle organiske sygdomme uden undtagelse, absolut skyldes de ordinære mikroindividers – mangelfulde – indflydelse. Dette vil igen sige det samme som, at de ikke kan opfylde deres mission. De repræsenterer altså en ufuldkommenhed. Men denne ufuldkommenhed er jo igen "frugten" af et bestemt udviklingstrin. Mikroindividerne kan naturligvis ligesom alle andre levende væsener ind-

deles i udviklingstrin og fremtræder derved i kvaliteter. Mikroindivider såvel som makroindivider repræsenterer altså udviklingstrin og kvaliteter. Da mikroindivideret skal være legemsmateriale for makroindivideret, bliver det ikke ligeegyldigt, hvorledes disse to væsners kvaliteter i hvert enkelt tilfælde indbyrdes kommer til at passe sammen. Hvis de er nøjagtig på linje med hinanden, opstår der fuldkommenhed og harmoni i organismen. Er de derimod ikke på linje med hinanden, opstår der disharmoni, sygdom og lidelse i organismen.

Men hvad er årsagen til, at makroindivideret får mikroindivider, der i kvalitet ikke passer til dets natur. Ja, her er vi kommet til løsningen på et stort problem. Nævnte årsag er "sædekornet" til makroindividerets skæbne. Der er jo en generallov i livet, der udløser sig i princippet: tiltrækning og frastødning. Og da det er denne lov, der behersker al bevægelse i tilværelsen, danner alt kredsløb lige fra isens optøen til klodernes fart igennem rummet, bestemmer den også tiltrækningen imellem makroindivideret og mikroindivideret. Og da det yderligere er almengældende indenfor den samme lov, at "krage søger mage", bliver det hermed synligt, at makroindivideret kun kan tiltrække sig mikroindivider, der er af samme natur som det selv. Og når disse mikroindivider skaber disharmoni i makroindividerets indre, så kan det udelukkende kun skyldes, at makroindivideret netop selv skaber disharmoni i den store organisme, i hvilket det selv er mikroindivider. Dets mikroindividers natur bliver således analog med den natur, det selv repræsenterer overfor sit eget makroindivider. Og det "høster" således på denne måde, hvad det selv "sår". Og da denne "høst" er den eneste absolutte basis for virkelig viden, og denne igen er nøglen til al absolut lykke, bliver forholdet mellem makroindivideret og dets mikroindivider hundrede procent nyttigt eller hensigtsmæssigt og dermed absolut fuldkomment, ligeegyldigt hvor tåbeligt det så end måtte se ud for den uindviede, eller hvor megen lidelse det så end afstedkommer, ligeegyldigt hvor mange hospitaler og kirkegårde det så end måtte betinge. Og den samlede menneskehed er således et væsen, der ligesom alle andre levende væsener befinder sig i en mental og fysisk zone, hvor det netop kan få den udfoldelse for sin natur, der kan give det urokkelig viden om hvilke begær i denne

natur, der er naturlige, og hvilke, der er unaturlige, og derigennem blive omskabt til at være "ét med Faderen", Forsynet eller den evige natur.

Når vi i vort legeme har sygdom, smerte og lidelse, så er skylden ikke mikroindividernes, men vor egen. Forholdet mellem os og mikroindividerne i vort legeme reguleres nøjagtigt af vort forhold til den store organisme, i hvilken vi selv er mikroindivider.

Men hvorledes er dette forhold for det jordiske menneskes vedkommende? – Er dette nu altid således, at samme væsen absolut er berettiget til at få i sin organisme mikroindivider af den allerhøjeste og bedste kvalitet? –

Når vi betragter den samlede menneskehed som en stor organisme, gør så hvert enkelt jordmenneske alt for at gavne denne organisme? – Er det ikke snarere dets egne private begærs tilfredsstillelse, naturlige såvel som unaturlige, der går forud for den store organismes krav? – Er det ikke almengældende, at "enhver er sig selv nærmest"? – Og er det ikke dette egoistiske motto, der bevirker, at alle mentalt og fysisk faktisk trækker hver sin vej, både individerne indbyrdes og organisationerne? –

Men hvorledes kan en organisme blive sund og harmonisk under disse forhold? – Er det ikke her synligt, mere end i noget andet tilfælde, hvorfor dette at "elske sin næste som sig selv" er "al lovens fylde"? – Er ikke en indbyrdes kærlighed og det heraf følgende ubrydelige sammenhold mellem mikroindividerne en betingelse for en fuldkommen organisme? – Tror man en organisme, det være sig en menneskehed eller et enkelt menneske, kan være sund og harmonisk, når nævntes mikroindivider nærer indbyrdes had eller fjendskab, ligger i kamp og strid, underminerer og ødelægger hinandens sundhed og velvære? – [...]

STK. 667 *Hvorfor jordaksen ikke kan få et pludseligt tilbagefald til sit naturlige leje. De af menneskene frembragte krige og lemlæstelser i jordorganismen udgør i jordjegets bevidsthed kun en sjælelig krise, der danner indledningen til “den store fødsel” og i Bibelen er bebudet som “dommedag”. Dommedagens dom. Den “ny himmel og jord”*

[...] Men da ingen væsener kan påføres en skæbne, de er vokset over, vil jordaksens “pludselige” tilbagefald således som før nævnt være en umulighed. [...] Med hadets virkninger forstås her ikke alene alt, hvad der kommer ind under menneskenes indbyrdes krige, forfølgelser, splid og uenighed, men også alle andre former for dræbende og ulykkebringende foreteelser, såsom: naturkatastrofer, jordskælv, cykloner og orkaner og ligeså de gigantiske katastrofer, der engang har forvoldt jordaksens nuværende hældningsgrad. Og det er som nævnt disse sidstnævnte katastrofer, der ikke mere kan ramme jorden, idet de repræsenterer en grad af dræbende natur, der ligger altfor nær hadets pol, til at de kan komme til udfoldelse i den zone, hvor jordorganismens ædleste dele eller vigtigste mikrovæsener: jordmenneskene befinder sig. Her findes ganske vist endnu krig og lemlæstelsesprocesser forvoldt af disse væsener selv, men disse foreteelser er ikke i sig selv så store, at de i forhold til jordorganismen er katastrofale. Tværtimod, i dette perspektiv eller i selve jordbevidstheden er de kun at udtrykke som detaljer i en ufarlig krise, en krise, som alle væsener normalt må igennem umiddelbart i den begyndende oplevelse af “den store fødsel”, hvilken oplevelse jorden jo, som andet sted i “Livets Bog” betegnet, er i færd med at blive indhyllet i. [...]

[...] Det er ganske rigtigt, at der er bebudet den, at dens “sidste tider” skal blive en ulykens og lidelsernes kulmination, hvor “djævelen” skal rase i al sin væld, og dens mentale atmosfære skal være “gråd og tænders gnid-

sel”; men alle disse foreteelser er tilsammen for jordklodejegets organisme og mentalitet netop ikke andet end den førnævnte normale sjælelige krise, der altid må gå forud i et individs mentalitet, før den helt bliver taget i besiddelse af “den hellige ånd” eller “den store fødsel”. Denne krise er netop også i Bibelen udtrykt som “dommens dag”. For jordjegets bevidsthed betyder “dommens dag” således ikke skabelsen af en ny lemlæstelse eller invaliditet i dens organisme, men derimod et mentalt opgør med den selv, en indre bedømmelse af dens væsens natur til fordel for en ny, og fremtidig til det bedre forandret, både fysisk og mental livsform. Det er denne ny mentale og fysiske livsform, der også i Bibelen henholdsvis er udtrykt som den kommende “ny himmel” og “ny jord”. Jordjeget bliver således i stand til igennem sin krise, igennem sit opgør med sig selv, at erkende sin bevidsthedstilstand som mindre fuldkommen og i kraft af denne erkendelse i stand til at dømme sig selv til at skabe en for dets mikroindivider mere heldig, mere fuldkommen og derfor mere kærlig fremtidig tilværelse. [...]

Forslag til spørgsmål, som gruppen kan reflektere over:

1. Hvordan kan vi forstå spillet mellem menneskenes bevidstgørelse i deres makrovæsen og Jordklodens bevidstgørelse i sine mikrovæseners livsforhold?
2. Hvad sker der i jordklodens bevidsthed?
3. Reflekter over, hvordan vi mennesker har sået skæbnen med miljøforurening med den måde, vi behandler vores mikrokosmos og vores planet på.
4. Reflekter over, hvordan Forsynet bruger f.eks. Greta og andre forbilleder i denne bevidstgørelsesproces.
5. Hvilken betydning har klimaforandringen i bevidstgørelsen af vores forhold til dyrene?
6. Hvordan kan vi bidrage til et bedre klima?